

N:o 62.

Uppläst och godkänd i Första Kammaren den 19 Maj 1877.

” ” ” ” Andra Kammaren den 19 ” ”

Riksdagens underdåniga Skrifvelse i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition med förslag till utsökningslag och i sammanhang dermed erforderliga författningar.

(Utsöknings-Utskottets Utlåtande N:o 1 samt Memorial N:is 3 och 4).

S. A. K.

Med hänvisning till det sedan länge insedda och erkända behovet utaf en fullständig omarbetning af lagstiftningen rörande utsökningsväsendet samt till den klagan, som företrädesvis försports öfver brist på tillräcklig skyndsamhet vid lagsökningsmålens behandling och fullföljd, äfvensom öfver saknaden af den tydlighet och fullständighet i föreskrifterna rörande sjelfva exekutionen, som kunna göra densamma snabb och säker, har Eders Kongl. Maj:t uti nådig Proposition af den 30 December 1876 till Riksdagens antagande öfverlemnadt förslag till

- 1:o. Utsökningslag;
- 2:o. Förordning om nya utsökningslagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall och
- 3:o. Förordning angående stämmingsmän.

Beträffande först Eders Kongl. Maj:ts förslag till *Utsökningslag* hafva så väl förslaget hufvudgrunder som de flesta och väsentligaste af dess detaljbestämmelser blifvit af Riksdagen godkända. Några förändringar hafva dock ansetts nödiga; och Riksdagen går nu att framställa skälen till dessa förändringar, dervid följande den paragrafindelning, som i förslaget är iakttagen.

1 §.

Så väl i denna paragraf som i den följande är stadgadt, att hvad paragrafen föreskrifver för landet skall gälla äfven för stad, som lyder under landsrätt, men deremot finnes i efterföljande kapitel, när — såsom t. ex. i 94 och 95 §§ — olika bestämmelser meddelas för land och för stad, ej uttryckligen angifvet, att samma stadgande äfven i dessa fall skall tillämpas. Att detta emellertid är meningen synes väl framgå af förslaget innehåll, men har, för att undanrödja all tvekan derom, ansetts genom en mindre redaktionsförändring i 1 § böra tydligare utmärkas.

2 och 3 §§.

Uti motiven till 1 kap. af det utaf Nya Lagberedningen utarbetade förslag, som legat till grund för Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande nådiga Proposition, yttrar Lagberedningen, att det borde ankomma på Eders Kongl. Maj:t att, der särskilda omständigheter i en viss stad påkalla anställande af flere stadsfogdar, meddela de föreskrifter, som deraf föranledas. Riksdagen, som delar denna uppfattning, har dock ansett, att, för fullständighetens skull, bestämmelse derom bör i lagen inflyta, och derföre gjort ett tillägg till 2 §. Derjemte hafva i denna paragraf, i följd af den ändring, som vidtagits i 1 §, orden: "*och i stad som under landsrätt lyder*", utslutits.

Enligt 6 kap. utgör den omständighet, att flera borgenärer konkurrera om betalning ur utmätt lös egendom, icke i och för sig tillräcklig anledning för inträdande af ett särskildt fördelningsförfarande. Finnes full tillgång till alla fordringarnas gäldande eller åsämjas borgenärerne om fördelningen, och har ej heller, om betalning äskas för fordran, hvarför utmätning ej skett, gäldenären något att erinra mot fordringen, så erbjuder ej sjelfva fördelningen några svårigheter, och den får derföre genast verkställas. Något skäl att ej låta den person, som kronofogde sätter i sitt ställe, förrätta dylik fördelning, torde ej förefinnas. Enligt ordalydelsen af 3 § skulle han dock vara förhindrad dertill, och detta är anledningen till den ändring Riksdagen vidtagit i nämnda paragraf. Genom ändringen blir nemligen den ifrågasatta inskränkingen i vikariens befogenhet begränsad till de fall, då ett särskildt fördelningsförfarande verkligen ifrågakommer.

Derjemte har Riksdagen ansett ett nytt moment böra tilläggas i syfte att åt stadsfogde i vissa städer måtte kunna beredas rätt att sätta annan i sitt ställe. Inom flertalet af städer torde visserligen ej förekomma flera exekutiva förrättningar än att

en stadsfogde kan medhinna att sjelf verkställa dem, men uti några städer — särskildt hufvudstaden — kan utsökningsmålens antal blifva så betydligt eller vara så vexlande, att ett ovilkorligt fasthållande af regeln om stadsfogdens skyldighet att sjelf förrätta hvarje utmätning o. d. kunde komma att för sådana städer medföra allt för betungande utgifter. Genom de af Riksdagen uppställda vilkoren torde vara tillräckligt sörjdt för att någon våda för den enskildes rätt ej bör kunna uppkomma.

I likhet med de föregående lagförslagen föreskrifver äfven Eders Kongl. Maj:ts förslag att å landet endast kronofogde får vara utmättningsman. Han får visserligen sätta annan i sitt ställe, men denna lättnad för kronofogden är dock förenad med skyldighet för honom att ansvara för skada, som af vikariens fel eller försummelse kan komma, och den part, hvilken för utfående af sin rätt är nödsakad att anlita exekutiv myndighets biträde, måste i allt fall alltid först vända sig till den ordinarie utmättningsmannen. Uppenbart torde dock vara, att detta kan inom fögderier af större utsträckning och således framför allt inom de norra länen medföra ej blott för kronofogden stora svårigheter att kunna med tillbörlig uppmärksamhet följa de många förrättningar, som han måste till vikarie öfverlemna, utan äfven för den enskilde betydlig så väl tidsutdrägt som kostnad. För åstadkommande af ändring härutinnan, har Riksdagen ansett det böra åt Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande medgifvas rätt att, när särskilda omständigheter, såsom fögderiets vidsträckthet, det förtroende någon viss länsman lyckats tillvinna sig eller annat dylikt, dertill föranleda, förordna länsman eller annan person att för visst distrikt eller visst fall i kronofogdes ställe på eget ansvar vara utmättningsman; och har Riksdagen funnit detta så mycket lämpligare som dylik rätt, om än i något mindre omfattning, redan finnes i gällande landshöfdingesinstruktion Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande medgifven. Några förvecklingar mellan kronofogden och den särskildt förordnade utmättningsmannen behöfva ej uppstå, ty om denne är förordnad för visst distrikt, blir han der ensam utmättningsman, och afser förordnandet visst fall, lär ej Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande underlåta att derom underrätta kronofogden. Och i den personalkännedom, som Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande måste ega rörande de dem underordnade länsmännen, eger man tillräckliga garantier för att inga andra än fullt lämpliga personer förordnas, och att således parternes säkerhet varder bevarad. Med hänsyn just till den nära kännedom Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande eger angående de personer, som varda förordnade, har ock Riksdagen ansett, att åt Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande bör kunna öfverlemnas att efter omständigheterna utsträcka förordnandet att gälla alla de exekutiva förrättningar kronofogden är behörig att verkställa; den enda ovilkorliga inskränkning i den särskildt förordnades befogenhet, som Riksdagen funnit böra stadgas, är, att han ej får sätta annan i sitt ställe. Bestämmelserna angående den rätt, som sålunda enligt Riksdagens åsigt bör tillkomma Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande att förordna sär-

skild utmättningsman, hafva intagits i en ny paragraf, hvilken ansetts lämpligen böra få sin plats efter 3 §.

5 §.

På det icke bestämmelsen att utmättningsmannen är jäfvig, då han är parts vederdeloman, måtte utgöra hinder för honom att verkställa utmätning m. m. äfven i det fall, att han icke för egen del utan blott såsom allmän åklagare har rättgång med någon af parterna, har Riksdagen i denna paragraf (motsvarande 6 § i den af Riksdagen beslutade utsökningslag) ansett ett tillägg härom lämpligen böra ske.

8 och 9 §§.

Då, såsom nyss är nämnt, Riksdagen efter 3 § tillagt en ny paragraf, hafva, på det paragrafernas nummerföljd måtte i minsta möjliga mån rubbas, 8 och 9 §§ ansetts kunna sammanföras till en.

11 §.

På det öfverexekutor måtte kunna ålägga ansvar för missfirmelse mot utmättningsmannen äfven i det fall, att denne icke är vederpart, har Riksdagen ansett i denna paragraf efter vederpart böra tilläggas: "*eller utmättningsman*".

12 §.

Uti denna paragraf har Riksdagen funnit sig böra vidtaga den redaktionsförändring, att bestämmelsen, det fordran, för hvilken betalning i exekutiv väg utsökes, skall vara klar, blifvit utesluten såsom öfverflödigt och möjligen vilseledande. Dels kan det ej förr än vederparten yttrat sig och fått tillfälle att framställa möjliga invändningar afgöras, huruvida en fordran verkligen är klar, och dels skulle till äfventyrs bibehållandet af ifrågavarande uttryck kunna gifva anledning till den missuppfattning, att under "skriftliga fordringsbevis", för hvilka lagsökning finge ega rum, ej skulle innefattas äfven sådana handlingar som t. ex. de räkningar, hvilka omnämnas i 24 § af nämnda förordningen den 4 Maj 1855, sådan denna paragraf lyder enligt nämnda förordningen den 12 September 1868, med flera dylika handlingar, hvilka väl ej innehålla någon klar skuldförskrifning men ändock måste tillerkännas verkan af fullständig bevisning om fordran, så länge ej deremot framställda jäf genom motbevisning lagligen styrkas.

18 §.

För att tydligt utmärka, att besannad afskrift af besvärshandlingarne icke behöfver ingifvas i annat fall än då samma handlingar i hufvudskrift icke blifvit återställda, har Riksdagen ansett orden "*besannad afskrift af samma handlingar*" böra utbytas mot "*samma handlingar i hufvudskrift eller besannad afskrift*".

20 §.

Enligt denna paragraf, sådan den lyder i förslaget, skulle borgenären, om han det äskade, vara ovilkorligen berättigad att få afgifva påminnelser å gäldenärens skriftliga svar. Då emellertid borgenärens yrkande härom kan sakna allt fog, synes det vara riktigare, att rättigheten till påminnellers afgifvande får helt och hållet bero på öfverexekutors pröfning, helst öfverexekutor derigenom får sig möjlighet beredd att kunna, äfven utan anhållan af borgenären, infordra hans yttrande öfver t. ex. ett af gäldenären i förklaringen framställt qvittningsanspråk; och har förty paragrafens lydelse ansetts böra i öfverensstämmelse med denna åsigt ändras.

24 §.

Jemte det Riksdagen ansett, att ett sådant erkännande af fordringshandlingen i vittnes närvaro, hvarom i denna paragraf förmäles, må få afgifvas jemväl inför länsman, har Riksdagen tillika vidtagit en redaktionsändring, hvarmed Riksdagen velat angifva, att, om uppenbarligen synes, att det å fordringshandlingen tecknade bevis är origtigt, betalningsskyldighet ej skall gäldenären åläggas. Enligt förslagets ordalydelse skulle nemligen den blotta omständighet, att bevis om erkännande funnes tecknadt å handlingen, utesluta motbevisning i exekutiv väg.

I sammanhang härmed har Riksdagen ansett sig böra erinra att, på det tillgång till säker och lätt åtkomlig bevisning icke måtte saknas, kronofogde, länsman, stadsfogde och notarius publicus böra, när fordringshandling inför dem erkännes, deröfver föra protokoll, hvori handlingen ordagrant intages. Ett stadgande härom torde dock icke hafva sin plats i Utsökningslagen, utan synes lämpligast böra meddelas i administrativ väg.

42 §.

Såsom vilkor för att de i denna paragraf omförmälda domar skola få verkställas, innan de vunnit laga kraft, fordras enligt förslaget, att öfverexekutor skall finna, att uppehåll med verkställigheten vållar märklig skada. Då det emellertid ofta torde blifva med svårighet förenadt att på förhand ovilkorligen afgöra, huru vida skada i följd af uppskofvet verkligen skulle inträffa, och tillräcklig anledning att medgifva verkställighet synes förefinnas, så snart sannolikt är, att skada kommer att uppstå, har Riksdagen ansett, att i denna paragraf bör framför "*vålla*" inskjutas "*kunna*".

48 §.

Då Riksdagen af skäl, som vid 107 § komma att anföras, ansett att den borgen, en köpare af utmättningsvis såld fastighet må enligt Riksdagens åsigt få ställa för köpeskillingen, bör vara såsom för egen skuld, har blifvit nödigt att i 48 § intaga en hänvisning till förstnämnda paragraf.

52 §.

I följd deraf att Riksdagen ansett 54 § böra utgå och på det att nummerföljden ej måtte rubbas mera än oundgängligt är nödigt, har 52 § blifvit delad i två paragrafer.

54 §.

Förslaget att medgifva omedelbar utmätning genom underexekutor för löpande, till betalning å viss dag staldt och inför offentlig myndighet erkändt skuldebref, hvori gäldenären medgifvit, att utmätning utan hans hörande må verkställas, är en nyhet, hemtad från utlandet. Riksdagen vill ingalunda bestrida, att en dylik anordning kan erbjuda många fördelar inom folkrika länder, som ega ett utbildadt notariatsväsende, och der således både allmänheten redan är van vid att anlita offentliga myndigheters biträde för upprättande af urkunder och vidare dessa myndigheter äro för allmänheten lätt tillgängliga. Men hos oss saknas ännu dessa förutsättningar, och någon giltig anledning att i vårt land söka införa bruket af exekutoriska urkunder torde således för närvarande ej förefinnas. Antagligen skulle anordningen ej komma till någon allmännare användning, utan stanna blott på papperet. Medförde den åter den verkan, att långifvarne började allmänt att fordra exigibla skuldebref, skulle detta, åtminstone under nuvarande förhållanden, verka snarare hämmande än gagnande för den allmänna rörelsen. Kostnaden och besväret för anskaffande af myndighetens bevis om erkännandet blefve nemligen, i synnerhet på landet i följd af embetsmyndigheternas fåtalighet, ej så obetydliga. Dessa kostnader och besvär skulle nu uppstå vid utfärdandet af de flesta skuldebref, fastän det naturligtvis blott är för ett fåtal, som exekutiva åtgärder sedermera behöfva ifrågakomma, och kostnaden och besväret för att bereda en strängare exigibilitet hade således varit alldeles öfverflödiga vid flertalet af skuldebrefven. Härtill kommer, att den ytterst stränga exekutiva kraft, som blifvit åt ifrågavarande skuldebref i lagförslaget tillerkänd, lätteligen kunde medföra stora vådor för gäldenären och ställa honom alldeles hjälplös mot bedrägerier. Utmätning skulle, äfven om gäldenären kunde visa ostridig och förfallen genfordran, likväl öfvergå honom, blott det ej visade sig, att han vid erkännandet ej varit myndig. Om skuldebrefvet efter erkännandet inför offentlig myndighet blifvit falskligen ändradt, skulle således gäldenären svårligen kunna deremot skydda sig; ty om äfven förutsattes, att protokoll öfver erkännandet skulle föras och möjlighet således beredes gäldenären att genom företeende af detta protokoll styrka förfalskningen och dy-medelst förmodligen hindra utmätningen, skulle han likväl ej vara skyddad i det lätt inträffande fall, att han i följd af en tillfällig bortresa ej fått kännedom att utmätning blifvit sökt och förty saknat tillfälle att vid utmätningen bevaka sin rätt. Än vådligare blefve det, i händelse hela skuldebrefvet med derå befintliga anteckningar vore förfalskad och den, hos hvilken utmätning skedde, således saknat all anled-

ning att på förhand vidtaga några åtgärder för att freda sig. Ett annat fall, då en gäldenär ock skulle kunna alldeles oförskyldt underkastas utmätning, vore det, om han åt ett skuldebref beredt exigibel form i afsigt att sedermera få detsamma belånadt, men skuldebrevet, innan belåning skett, kommit ur hans ego och innehafvaren derefter sökte utmätning hos honom. Å en invändning, att valuta icke bekommits, skulle nemligen utmätningssmannen ej få fästa afseende. Af dessa skäl — hvartill ytterligare kan läggas, att, då icke ens under vårt nuvarande utskönningsväsande någon önskan om exekutoriska urkunders införande afhörs, behof deraf ännu mindre torde förefinnas hädanefter, då formerna för skuldebrefs utskökande blifva i många afseenden förenklade — har Riksdagen funnit 54 § böra ur förslaget utgå.

56 §.

Förutom den redaktionsändring i denna paragraf, som i följd af 54 §:s borttagande blifvit nödig, har Riksdagen derjemte vidtagit en annan redaktionsändring, hvarigenom på utmätningssökandens eget val blifvit gjordt beroende antingen han vill förete hela auktionsprotokollet eller utdrag deraf.

63 §.

Från bestämmelsen, att fordringar och rättigheter ej få utmätas med mindre annan, vare sig lös eller fast egendom ej finnes att tillgå eller borgenär och gäldenär om fordringens eller rättighetens utmätande åsämjas, medgifver förslaget undantag endast för obligationer eller andra värdepapper, *hvilka i allmänna rörelsen gångbara äro*. Dessa hafva blifvit ställda i likhet med lösören på den grund att de, såsom löpande med en bestämd kurs, kunna i allmänhet med lätthet förvandlas i penningar och att sålunda någon särskild förlust för gäldenären genom en tvångsförsäljning ej bör uppstå. Förutom att orden "i allmänna rörelsen gångbara" icke fullt tydligt uttrycka hvad dermed åsyftas, torde derjemte undantaget vara allt för inskränkt. Samma egenskap, som motiverat undantaget för de "i allmänna rörelsen gångbara" värdepapper, eller att de böra kunna säljas utan förlust för gäldenären, kan nemligen förefinnas hos åtskilliga andra slag af fordringar såsom de, hvilka grunda sig på depositionsbevis af någon bankinrättning, på löpande skuldebref, utgifvet af en inom orten känd vederhäftig person, på accepterad räkning o. s. v. I de fall, då en gäldenär till sitt förfogande eger värdepapper, genom hvilkas indrifning eller realisering han lätt kan förskaffa sig medel till sin skulds betalning, lærer väl utmätning för densamma endast undantagsvis komma i fråga, men, om likväl sådant någon gång skulle inträffa, synes utmätningssmannen icke böra vara förhindrad att taga i mät sådana möjligen befintliga värdepapper, för hvilka penningar till deras värde utan svårighet kunna erhållas, och i stället nödsakad att, till onödigt obehag för gäldenären och utan fördel för borgenären, utmäta gäldenärens möbler, kreatur, inventarier o. d., som endast med större svårighet och olägenhet kan realiseras. Visserligen lemna,

såsom ofvan är sagdt, förslaget öppet för parterne att öfverenskomma om annan ordning för utmätningen, men en sådan öfverenskommelse lär sällan komma till stånd, då borgenären endast undantagsvis är tillstädes vid utmätningen. Riksdagen har därför ansett riktigare att utsträcka undantaget till de obligationer och värdepapper, som med lätthet kunna i penningar förvandlas. Pröfningen, huru vida en fordran är så beskaffad, får tillkomma utmätningssmannen och bör för honom ej erbjuda några svårigheter.

65 §.

I förevarande paragraf är föreslaget, att, om gäldenären och hans familj sakna nödortfigt uppehälle, skola få undantagas, förutom af det förråd, som i huset finnes, hvad till deras underhåll för en månad tarvas, jemväl *nödiga arbetsredskap, dock ej öfver ett värde af 50 kronor*. Redan under nuvarande förhållanden torde de redskap, som en arbetare oundgängligen behöfver för sitt yrkes bedrivande, i allmänhet i värde öfverstiga nämnda belopp, och med den stadiga tendens som penningen har att sjunka i värde, måste naturligtvis prisen på arbetsredskap alltjemt stiga. Riksdagen har därför ansett, att maximum kunde höjas till *75 kronor*; och på det att den fattige gäldenären måtte kunna, om han så hellre önskar, få undantaga *andra lösören*, har Riksdagen ansett ett tillägg härom lämpligen kunna ega rum.

74 §.

Att det i sista punkten af denna paragraf förekommande stadgande om skyldighet för utmätningssman att under deri uppgifna omständigheter låta utmätt gods särskildt vårdas eller från gäldenärens bostad bortföras ej kan ega tillämpning i det fall, att tillfälle ej gifves att erhålla någon pålitlig vårdare eller lämpligt förvaringsrum, torde väl falla af sig själf, men har dock till undvikande af obehöriga anmärkningar från borgenärers sida ansetts böra närmare antydvas.

82 §.

Den i 2 mom. af denna paragraf bestämda tid, inom hvilken nye egaren skall söka lagfart för att skydda egendomen mot utmätning för förre egarens gäld, har Riksdagen ansett kunna och böra något utsträckas, nemligen till *den allmänna rättsgångsdag för lagfartsärenden, som näst efter fjorton dagar från utmätningen infaller*. Derförutom synes det Riksdagen att, enär i åtskilliga landsorter, hvarest ting hållas endast en eller två gånger om året, kan inträffa, att auktionen å den utmäta egendomen kommer att hållas innan den sålunda bestämda lagfartstiden tilländagått, tillfälle å ena sidan bör lemnas nye egaren att i allt fall genom anmälan af öfverlåtelsen hindra utmätningens bringande till fullbordan, och å andra sidan trygghet beredas den, som å auktion inköper fastigheten och därför erlägger betalning, att ej blifva i sin besittning rubbad på grund af en okänd och möjligen med

uppsåt hemlighållen öfverlåtelse. För den händelse att öfverlåtelsen icke är för auktionsförrättaren känd, torde således nye egaren böra åläggas att sist vid auktionen göra sitt anspråk gällande. Någon egentlig våda för honom af den sålunda bestämde preskriptionstiden lär icke vara att befara, då det väl i allmänhet torde få anses, att, så snart en verklig försäljning egt rum, sådant innan auktionen utlysande skall komma till auktionsförrättarens kännedom, och i allt fall genom auktionen offentliga kungörande nye egaren erhåller uppmaning att vid auktionen bevaka sin rätt. I öfverensstämmelse med dessa Riksdagens åsichter har 82 § blifvit ändrad.

85 §.

Förutom en mindre redaktionsförändring, som i denna paragraf blifvit nödig till följd af den ändring, Riksdagen ansett böra vidtagas i 94 §, har, enär 86 § af Riksdagen helt och hållet uteslutits och på det nummerföljden i alla efterföljande paragrafer icke måtte behöfva rubbas, 85 § blifvit delad i två paragrafer, blott med vidtagande af en redaktionsändring i senare punkten.

86 §.

Den i denna paragraf ifrågasatta edgång har Riksdagen, i öfverensstämmelse med sin i underdånig skrifvelse den 11 Maj 1876 uttalade åsigt att användandet af eder bör i möjligaste mån inskränkas, ansett böra alldeles borttagas, dervid Riksdagen, som till följd deraf haft att tillse, hvilket annat tvångsmedel än edgång måtte kunna användas för att förmå en gäldenär att uppgifva alla sina tillgångar, funnit lämpligast att, på sätt den år 1868 tillsatta komité för utsökningsväsendets ordnande föreslog, i konkurslagen intaga stadgande derom att brist på utmätningsbara tillgångar skall utgöra anledning till gäldenärens försättning i konkurs. Genom nämnda lags bestämmelser angående bouppteckningsed och äfventyret för tredska att gå sådan ed erhållas sedermera tillräckliga tvångsmedel för att framtvinga en sanningsenlig uppgift rörande tillgångarne. Visserligen möter häremot den af Nya Lagberedningen framhållna betänklighet, att konkursernas antal möjligen skulle ökas och företrädesvis just med sådana, hvilka konkurslagen i 126 § velat förhindra, men Riksdagen har föreställt sig, att den kostnad och omgång, som äro förenade med gäldenärens sättande i konkurs, skola afhålla borgenären att anlita denna utväg i annan händelse, än då han har verklig anledning att antaga, det gäldenären innehar tillgångar, som han söker undandölja.

Då således någon sådan edgång, som blifvit föreslagen i 86 §, icke bör enligt Riksdagens åsigt ifrågakomma, har denna § helt och hållet uteslutits.

88 och 89 §§.

Om varor, som äro underkastade hastig förskämning eller förstörelse, såsom
Bih. till Riksd. Prot. 1877. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 12 Häft. 2

färsk fisk, frukt o. d., blifvit utmäta och skola säljas, äro förslagens bestämmelser i 88 och 89 §§ icke fullt lämpliga, ty enligt dem måste mellan utmätningen och försäljningen af lös egendom alltid åtgå mera än åtta dagar. Riksdagen har därför gjort tillägg till dessa båda paragrafer, hvarigenom åt utmätningsmannen, då varor af ifrågavarande beskaffenhet skola säljas, öfverlemnas att välja det kungörelsesätt och den kungörelsetid han finner lämpligast.

94 §.

Eders Kongl. Maj:ts förslag uppställer såsom regel, att försäljning af utmätt fastighet å landet skall hållas å landskansliet eller tingsstället, och medgifver undantag härifrån endast för det fall, att *parterne öfverenskommit* om annat ställe inom länet, som af öfverexekutor godkännes. Jemte det Riksdagen, med hänsyn dertill att en dylik öfverenskommelse endast sällan torde komma i fråga, ansett stadgandet härom böra utgå och i stället föreskrift gifvas, att om *gäldenären uppgifvit* annat auktionsställe inom orten än landskansliet eller tingsstället, och detta af öfverexekutor pröfvas lämpligt, auktionen får der hållas, har Riksdagen tillika vidtagit den ändring, att, i fall auktionsställe icke blifvit uppgifvet och öfverexekutor således har att härom förordna, hans valrätt icke skall vara begränsad till landskansliet eller tingsstället. Många andra ställen, såsom jernvägsstationer, sockenstugor (inom de norrländska länen), gästgifvaregårdar o. d., kunna finnas, hvilka äro både för rättegående och för spekulanter mera välbelägna, och lika väl som parterne kunna, under förutsättning af öfverexekutors godkännande, välja annan lokal till auktionsställe, bör ock öfverexekutor, som i det fall, hvarom nu är fråga, skall ex officio bevaka parternes rätt, kunna utse samma lokal.

97 §.

Vid denna paragraf har Riksdagen tillagt ett nytt moment, hvarigenom föreskrives, att, om vid utmätningen bestämmes, att auktionen skall hållas å tingsställe, men utmätningsförrättaren icke är behörig att verkställa försäljningen, han skall till den behörige utmätningsmannen öfversända de i paragrafen omnämnda handlingar. För det fall, då den, som förrättat utmätningen, dertill haft vederbörande fogdes ordres, torde väl föreskrift i nämnda syftning vara öfverflödig. Men då, enligt den af Riksdagen beslutade nya 4 §, utmätningsmän kunna komma att finnas, hvilka väl ega att, då de derom anlitas, utan uppdrag af fogden på eget ansvar förrätta utmätning, men ej äro behörige att med fastighets försäljning taga befattning, har Riksdagen till förbyggande af all tvekan, huru förfaras bör, om en sådan utmätningsman tagit fast egendom i mät och vid utmätningen bestämmes, att auktionen skall ske å tingsställe, funnit en erinran derom nödig, att i detta fall, utan någon vidare åtgärd från borgenärens sida, ej allenast utmätningsförrättaren skall öfversända handlingarna till fogden utan äfven denne om auktionen föranstalta.

103 §.

Nya Lagberedningen har såsom motiv för bibehållandet af det nu stadgade sättet att försälja utmätt fast egendom i upp- och afslag hufvudsakligen åberopat, att detta sätt skulle medföra den stora fördel, att det förhindrade eller åtminstone försvårade möjligheten för spekulanter att träffa aftal, hvarigenom försäljningspriset nedsattes, och att det sålunda i allmänhet skulle verka derhän, att en högre köpeskilling erhöles. Under svåra penningetider, då spekulanternes antal är ringa och således hemliga aftal om köpeskillings nedtryckande lättare kunna åvägabringas, kan visserligen ifrågavarande försäljningssätt erbjuda en viss trygghet mot dylika aftal. Det är dock inveckladt, och en köpare kan derföre lätt, vare sig genom misstag om försäljningssättet eller genom öfverraskning, förledas att antingen underlåta att i rätt tid göra sitt bud eller ock att bjuda för tidigt och således få stanna för en köpeskilling vida högre än han ärnat gifva. Att sättet icke heller, fastän det redan varit i mer än hundra år föreskrivet, lyckats tillvinna sig allmänhetens förtroende, synes framgå deraf, att det veterligen aldrig begagnas vid frivilliga auktioner och att äfven vid de tvungna auktionerna parterne, åtminstone inom många landsorter, oftast pläga öfverenskomma om försäljning blott i uppslag.

Riksdagen har derföre funnit sig böra såsom regel bestämma, att försäljning af fastighet skall, på sätt äfven Eders Kongl. Maj:ts förslag i fråga om försäljning af lös egendom innehåller, ske endast i uppslag, men dock ansett, att gäldenären icke må betagas rätt att, om han finner sådant för sig förmånligare, före auktionen, d. v. s. innan utrop sker, fordra försäljning genom utrop i upp- och afslag.

104 §.

Den i 1 mom. af denna paragraf meddelade föreskrift, enligt hvilken egendomarne ovilkorligen skola först hvar för sig och derefter gemensamt utropas till försäljning, synes kunna inverka menligt på egarnes af de särskilda egendomarne rätt, enär en sådan egare, äfven om han för sin egendom bjöde en köpeskilling, som fullt betäckte hvad af den gemensamma in-teckningen borde ur hans egendom utgå, men ej hade tillgångar att inköpa alla egendomarne, äfventyrade att få gå ifrån sin egendom, så snart vid det gemensamma utropet en försäljningssumma erhöles, som öfverstege sammanlagda beloppet af hvad som bjudits vid de särskilda utropen. Gemensam försäljning har derföre ansetts ej böra ifrågakomma, i händelse antingen genom de särskilda utropen den gemensamma in-teckningen blifvit till fullo betäckt eller ock de särskilda egarne, för att rädda sina fastigheter, fylde bristen. I syfte att för de särskilda egarne underlätta utvägen att, såvidt det utan förfång för in-teckningsegarne kan ske, sjelfva inropa och få behålla sina fastigheter, har Riksdagen derföre vidtagit ändring i förevarande moment. Enligt denna ändring komma således ej egendomarne att vid

gemensam försäljning utropas, i händelse köpeskillingarne vid de särskilda utropen äro tillräcklige för den intecknade gäldens betalning eller, om brist uppstår, denna på sätt för likartadt fall i 105 § stadgas, genast till auktionsförrättaren erlägges, dervid dock, med hänsyn till antydda syftemålet med nämnda ändring, Riksdagen, för den händelse två eller flera af de gemensamt intecknade egendomarne tillhöra samma person, ansett denne böra medgifvas att, om han finner sådant för sig förmånligt, fordra gemensam försäljning af de honom tillhöriga egendomarne.

Uti 2 mom. af denna paragraf är föreslaget, att det deri omförmälda öfverskott skall fördelas på de särskilda egendomarne efter de uppskattningsvärden, hvarefter allmän bevillning utgick för nästföregående år. Då emellertid det fall kan inträffa, att någon af egendomarne blifvit styckad och taxeringvärde ej finnes för hvarje del, har Riksdagen gjort det tillägg, att i sådan händelse skall den på egendomen belöpande andel i öfverskottet mellan delegarne skiftas efter den för hvarje del bjudna köpeskillingen.

Vidare och då af ändringen i 1 mom. följer, att auktionsförrättaren måste verkställa en beräkning, huruvida de först bjudna köpeskillingarne förslå till den gemensamma inteckningens gäldande, har ett 3:dje mom. ansetts böra tilläggas angående de grunder, som vid denna beräkning skola följas, i hvilket hänseende Riksdagen upptagit de stadganden, som 2 mom. af 105 § i förslaget innehåller.

105 §.

I följd af det nya moment, som blifvit af Riksdagen lagdt till 104 §, har 105 §:s 2 mom. ansetts kunna erhålla en kortare redaktion, så att deri hänvisats till 104 §.

107 §.

Uti den i paragrafen gifna bestämmelse, att en köpare, som ej vill kontant eller genom aflemnande af intecknad skuldebref gälda den föreskrifna handpenningen, får ställa pant för en femtedel af köpeskillingen, har Riksdagen vidtagit den ändring, att han äfven må få ställa pant eller *borgen såsom för egen skuld* för nyssnämnda belopp. Medgifves ej rättighet att ställa borgen, skulle eljest, kanske till skada för alla rättegande, kunna inträffa, att en fullt vederhäftig person blefve förhindrad att göra anbud å egendomen blott derföre att han, som ej beräknat att egendomen skulle stiga så högt som den gjorde, ej till auktionen medhaft tillräckligt belopp kontanta penningar eller obligationer; en borgen kan deremot en sådan person lätt anskaffa under sjelfva auktionen. Någon våda af en dylik rättighet torde ej behöfva befaras, då enligt det allmänna stadgandet i 48 § denna borgen skall, lika väl som panten, pröfvas af förrättningsmannen, derest den ej af de rättegande godkännes, och förrättningsmannen

eger i omsorgen om sin egen säkerhet tillräcklig anmaning att vid denna pröfning tillvägagå med nödig försigtighet. Bestämmelsen att borgen i detta fall skall vara stäld såsom för egen skuld har sin grund deri, att, i händelse ifrågasvarande säkerhet sedermera skulle behöfva användas till gäldande af den ersättning, som enligt 110 § kan komma att drabba köparen, ersättningen bör kunna indrivvas med så ringa tidsutdrägt som möjligt.

Den sålunda vidtagna ändringen i denna paragraf påkallar ett tillägg jemväl uti 110 §.

116 §.

Lagförslaget lemnar obestämdt, huru vida, i det fall att fogde satt en annan i sitt ställe till förrättande af utmätning å lös egendom, det är denne eller fogden, som skall tillhandahålla utmätningssökanden betalning för hans fordran. Det senare synes riktigare, så snart ej fogden gifvit den andre uppdrag att verkställa utbetalningen och derom tillika underrättat utmätningssökanden. Eljest saknar denne kännedom om att fogden uppdragit förrättningen åt någon annan och har sålunda ej anledning att vända sig till denne. De föreskrifter härom, som Riksdagen ansett böra meddelas, hafva intagits såsom ett nytt moment i 116 §.

Dessutom och då till fromma för såväl gäldenären som borgenären en högre köpeskillning antagligen skulle ej sällan erhållas, om genom en något längre redovisningstid det blefve för utmätningssökanden möjligt att kunna, alltid på eget ansvar, lemna säkre köpare några dagars anstånd med liqviden, samt dertill kommer, att den i förslaget bestämda redovisningstid af endast *åtta dagar* kan, åtminstone på landet, vara väl kort för fogden, i händelse auktionen icke hållits af honom utan af länsmanen eller annan man och denne sedermera skall insända de infutna medlen till fogden, har Riksdagen ansett redovisningstiden kunna utsträckas till *fjorton dagar*, dock med närmare antydning att redovisningen, der så ske kan, bör tidigare verkställas.

119 och 120 §§.

Af hufvudsakligen enahanda skäl, som vid 97 § blifvit anförda, hafva tillägg äfven till dessa paragrafer funnits böra ega rum för de fall, då sammanträde för köpeskillningens fördelning erfordras, men utmätningssökanden saknar behörighet att sådant sammanträde hålla.

127 §.

Stadgandet i 127 §, att anmälan om sådana fordringar, hvilka ega förmånsrätt framför de i 17 kap. 9 § Handelsbalken omförmälda, icke behöfver ske förr än å fördelningssammanträdet, synes icke stå väl tillsammans med de i 105 § meddelade föreskrifter angående sättet för försäljning af egendom, som på grund af inveck-

ning eller enligt 11 kap. 2 § Jordabalken häftar för servitut, nyttjanderätt eller rätt till afkomst eller annan förmån. Den beräkning, som det åligger auktionsförrättaren, att, med tillämpning af de i 127, 128 och 129 §§ stadgade grunder, göra för bedömande huru vida inteckningar af nyssnämnda beskaffenhet kunna ega bestånd eller icke, måste ofta blifva otillförlitlig, då auktionsförrättaren saknar kännedom om beloppet af de fordringar med s. k. tyst förmånsrätt, hvilka kunna å fördelningssammanträdet anmälas. Det kunde således, i fall förslaget i denna del upphöjdes till lag, någon gång inträffa, att auktionsförrättaren måste antaga en köpeskillning, som vid auktionen visar sig vara tillräcklig, men sedermera vid fördelningen, i följd af då anmälda fordringar med tyst förmånsrätt, befinnes otillräcklig för godtgörande af en intecknad fordran, som visserligen enligt lag fått sig tillförsäkrad bättre rätt än en senare intecknad nyttjanderätt, men i sjelfva verket får stå tillbaka för denna. Att detta innefattar en orättvisa och kommer att menligt inverka på fastighetskrediten lär ej kunna förnekas. Då nu de, hvilka ega rätt till ränta eller annan afgäld, som bör ur fast egendom utgå med förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § Handelsbalken — och det är egentligen endast för detta slag af de i senare mom. af 127 § omförmälda fordringar med tyst förmånsrätt, som i de fall, der konkurs icke inträffat, utdelning ur köpeskillningen får åtnjutas — skola, der de äro kända och inom riket boende, om auktionen särskildt underrättas, och då vidare utdelning icke torde ifrågakomma för andra fordringar af nämnda beskaffenhet än de före auktionen till betalning förfallna — för dem hvilka sedermera förfalla häftar egendomen i köparens hand (se 114 §) — så har Riksdagen ansett det kunna, utan förnärmande af nämnde fordringsegares rätt, åläggas dem att *före auktionen* anmäla sina fordringar, så fram utdelning ur köpeskillningen skall åtnjutas.

134 §.

Den af Riksdagen vidtagna ändring i 179 §, enligt hvilken besvärstiden utsträckts till fyratiofem dagar, har, då derigenom kan inträffa, att tid för klagan öfver auktion å utmätt fast egendom, icke hunnit tilländagå när sammanträde för köpeskillningens fördelning hålles, påkallat en ändring i 134 §.

158 §.

Den öfverexekutor enligt denna paragraf tillkommande befogenhet att förordna om vräkning, hvilken enligt förslaget är inskränkt till de fall, att bestämd legotid tilländagått eller, om viss legotid ej varit utsatt, fardag i följd af uppsägning inträdd, har Riksdagen ansett böra omfatta äfven det ofta förekommande fall, att hyresman eller brukare enligt lag eller uttrycklig bestämmelse i hyres- eller brukningsaftalet är skyldig att afflytta i följd af underlåtenhet att å utsatt tid erlagga hyran eller afgälden.

179 §.

Då i de fall, hvarom 179 § handlar, tid för klagan öfver öfverexekutors utslag skall räknas från utslagsdagen och icke från delfäendet och således några dagar af besvärstiden ofta kunna hafva tilländagått, innan part hinner få kändedom af utslaget, synes den besvärstid, hvilken enligt denna paragraf skulle vara regel för de flesta delar af riket, blifva för många landsorter allt för kort. Riksdagen har derföre ansett, att besvärstiden må såsom regel fastställas till den tid, som nu i utsökningsmål är stadgad för större delen af riket, eller tretio dagar, men att den för de fyra nordligaste länen må bestämmas till fyratiofem dagar. För klagan öfver utslag af öfverexekutor för stad, der Hofrätt har sitt säte, har dock den af Eders Kongl. Maj:ts föreslagna tid af tjugo dagar ansetts kunna bibehållas.

181 och 185 §§.

Bestämmelsen i 181 §, att, om ett öfverexekutors beslut skall delgifvas en part, men denne vistas utrikes etc, *beslutet* skall i allmänna tidningarna tre gånger kungöras, skulle, i synnerhet om beslutet vore af mera vidlyftig beskaffenhet, kunna medföra ej obetydliga kostnader och har derföre ansetts böra utbytas mot föreskrift, att afskrift af beslutet skall till öfverexekutor ingifvas och kungörelse der efter införas i tidningarna, att beslut i målet fallit och att afskrift deraf finnes hos öfverexekutor att tillgå.

Af enahanda anledning har en likartad ändring blifvit företagen i 185 §.

Derjemte har Riksdagen vidtagit den ändring i 185 §, att tiden inom hvilken klaganden skall till Hofrätten inkomma med bevis om dagen, då vederparten af besvärshandlingarne fått del samt återställa handlingarne eller ingifva styrkt afskrift deraf, får af Hofrätten bestämmas efter omständigheterna och icke — såsom Eders Kongl. Maj:ts förslag innehåller — ovilkorligen skall vara dubbla besvärstiden. Derigenom vinnes dels att i detta hänseende en förlängning af processen i Hofrätten icke behöfver blifva en följd utaf utsträckningen af besvärstiden i 179 §, dels ock att tiden för ingifvande af delgifningsbeviset kan i hvarje särskildt fall jemkas efter afståndet mellan klagandens och förklarandens vistelseort och den tid, som således i verkligheten behöfver åtgå för den förre att ombesörja delgifningen.

186 §.

Förutom den ändring i denna paragraf, som måste följa af den vid 185 § vidtagna ändring i afseende å sättet för delgifning af öfverexekutors beslut, då vederparten vistas utrikes etc., har Riksdagen ansett ordet "*besvärren*" böra utbytas mot "*besvärshandlingarne*".

På grund af hvad sålunda blifvit i underdånighet anfördt, har Riksdagen funnit Eders Kongl. Maj:ts nådiga förslag till Utsökningslag ej kunna oförändradt bifallas men deremot för sin del beslutat en utsökningslag af det innehåll, som underdånigst bilagda förslag (*Litt A*) utvisar.

Vid behandlingen af Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande nådiga förslag har, då Riksdagen ansett sig, lika med Eders Kongl. Maj:t, böra, hvad landet angår, bibehålla oförändrad den nu varande organisationen af de öfverordnade exekutiva myndigheterna, och de olägenheter, hvilka med denna organisation obestriddligen äro förenade — att exekutionssätenas antal är väl ringa och följaktligen området för deras verksamhet understundom allt för stort — således komma, åtminstone för landet, att kvarstå, Riksdagen varit betänkt på att tillse, huru vida någon utväg icke må finnas, hvarigenom åt de parter, som nödgas anlita öfverexekutorerne, sådana lättnader kunde beredas, att de nu antydda olägenheterna blifva så litet känbara som möjligt. En sådan utväg skulle vara, om någon eller några hos öfverexekutor anstälde tjänstemän eller af öfverexekutor dertill särskildt förordnade personer finge skyldighet att mot en billig bestämd taxa och under tjänstemannaansvar tillhandagå parter med handlingars ingifvande till öfverexekutor samt utlösande och afsändande till parterne af meddelade beslut och utslag. Om dessa personer, hvilkas namn och adress borde genom länskungörelserna eller på annat lämpligt sätt tillkännagifvas för allmänheten, tillika kunde åläggas att, i händelse hinder för insända handlingars ingifvande till öfverexekutor, till följd af bristande kartering eller af annan orsak, möter, derom med posten underrätta insändaren, torde genom en dylik anordning parternes fördel i nämnda hänseende vara tillgodosedd. Jemväl har Riksdagen ansett lättnader böra beredas parter, när de skola för utfående af sin rätt anlita underexekutorerne, i hvilket afseende särskildt torde vara af vikt, att de kunna, under vissa förbehåll, få sig med posten tillsända de medel, som till gäldande af deras fordringar blifvit af underexekutorerne indrifna. Då emellertid de föreskrifter, som i såväl det ena som andra hänseendet må finnas för ändamålet nödiga samt hvilka, i afseende å handlingars ingifvande till Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, tilläfventyrs torde icke böra inskränkas allenast till utsökningsmål utan äfven kunna göras tillämpliga å andra ärenden, som hos Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande anhängiggöras eller fullföljas, synas hvarken behöfva eller lämpligen böra hafva sin plats i utsökningslagen utan kunna i administrativ väg meddelas, har Riksdagen, i sammanhang med anmälan af sitt ofvan omförmälda beslut, velat hos Eders Kongl. Maj:ti underdånighet anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t tillse, huru vida icke såväl hos öfver- som underexekutorer uti utsökningsmål lättnader uti ofvan angifvet syfte må kunna beredas parterne, samt att i sådan händelse Eders Kongl. Maj:t måtte, om

möjligt innan den nya Utsökningslagen träder i kraft, vidtaga de åtgärder och meddela de föreskrifter, som för ändamålet finnas erforderliga.

Vidkommande Eders Kongl. Maj:ts förslag till *Förordning om nya Utsökningslagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall* har Riksdagen funnit det samma icke lemna rum för några väsentliga anmärkningar och endast ansett några få förändringar och tillägg deri nödiga.

Dessa äro följande:

vid 5 §.

Då uti 30 kap. 5 § Rättegångsbalken, i fråga om lyftning af medel, som enligt samma paragraf blifvit till fullgörande af Hofrätts dom utgifna, hänvisas till 3 kap. 5 § Utsökningsbalken, men nya lagen, lika litet som nyssnämnda lagrum, innehåller något särskildt om lyftning af dylika medel, har Riksdagen, på det ovisshet icke måtte uppstå om hviken bestämmelse i nya lagen, som i stället borde i förevarande fall tillämpas, ansett särskildt stadgande derom böra meddelas och derföre gjort ett tillägg till 5 §;

vid 14 §.

Bland de lagbud, hvilka enligt förslaget icke skulle anses upphäfa genom nya lagen, upptagas äfven 1 § i Förordningen angående vissa omständigheter uti lag-söknings- och utmätningsmål den 28 Juni 1798 samt kungörelsen den 20 Maj 1835 angående tillägg till 6 § uti 4 kap. Utsökningsbalken. Det förra lagbudet innehåller, att alla skuldebref och löftesskrifter böra, om de för gällande skola antagas, antingen egenhändigt skrivas och undertecknas af den, sådana utgifver, eller, då de af flere undertecknas, af någon bland dem skrivas eller ock bestyrkas af två vittnen, hvilka på en gång varit tillstädes och af hvilka det ena skall hafva skuldebrefvet eller löftesskriften skrivit, och kungörelsen den 20 Maj 1835 föreskrifver, att handskrifven invisning skall, för att såsom gällande anses, hafva den form, som sålunda blifvit för skuldebref bestämd. Ifrågavarande stadganden torde dock numera få anses hafva förlorat all vidare tillämpning, och att vid sådant förhållande upplifva dem skulle blott föranleda tvekan, huruvida den i 1798 års förordning föreskrifna form för skuldebref vore nödig, för att skuldebrefvet skulle vara enligt 12 § i nya lagen exigibelt. Riksdagen har derföre ansett, att nu ifrågavarande lagbud må ur 14 § uteslutas;

vid 15 §.

Såsom Nya Lagberedningen erinrat, förekomma flera fall, då enligt administrativa eller ekonomiska författningar omedelbar utmätning medgifves, såsom för

krono- och kommunalutskylder och dylikt. Att någon ändring häri eller i sättet för dylika afgifters indrifning ej varit med den nya Utsökningslagen åsyftad, följer af dennes egenskap af allmän civillag och framgår dessutom tydligen af Nya Lagberedningens motiv. Till förekommande likväl af all tvekan i detta hänseende och på det de i nämnde lag gifna föreskrifter om utmätning ej må anses lägga hinder i vägen att, såsom ifrågasatt blifvit, bereda vederbörande kommuner tillfälle att till besparing i kostnaden få såsom biträde vid indrifning af de till dem ingående afgifter anlita andra personer än de vanliga utmätningmännen, har Riksdagen ansett uttryckligt stadgande derom, att i afseende å uttagande af dylika afgifter nya lagens bestämmelser ej ega tillämpning, utan att i fråga derom skall gälla hvad nu är eller framdeles kan vara stadgadt, lämpligen kunna i promulgationslagen införas.

Slutligen får Riksdagen erinra, att till följd af Riksdagens beslut att borttaga den i 86 § af Eders Kongl. Maj:ts förslag till Utsökningslag föreskrifna edgång och att i stället föreskrift skulle införas i konkurslagen derom att borgenär eger söka gäldenärs försättande i konkurs, så snart denne vid utmätning icke uppgifvit utmätningssbar tillgång till gäldens betäckande, har blifvit nödigt, att 9 § alldeles utgår, äfvensom att vidtaga åtskilliga ändringar i 20 §, hvarjemte af 9 §:ns utslutande följer, att paragrafernas nummerordning från och med 10 § undergått förändring. Härförutom har, till följd af ändring i Utsökningslagens 103 § 2 mom., en mindre redaktionsändring blifvit nödig att vidtaga i 13 §.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt har Riksdagen funnit Eders Kongl. Maj:ts proposition ej eller i denna del kunna oförändradt bifallas men deremot, under förutsättning att Utsökningslagen varder antagen, för sin del beslutat en författning, så lydande som underdånigst bilagda förslag (*Litt. B*) utvisar.

Eders Kongl. Maj:ts förslag till *Förordning angående stämmingsmän* har följande lydelse:

1 §.

“Å landet förordne Häradsrätt och i stad Rådstufvurätt vissa män att, då de derom anlitas, delgifva stämningar och domstolars beslut, så ock verkställa delgivning, som i utsökningsmål förekommer. Dessa stämmingsmän gånge inför rätten ed, att de redligen och utan försumlighet skola de delgifningsärenden uträtta, som dem uppdragna vara.

2 §.

Kronofogde, stadsfogde, länsman eller nämndeman vare ock stämningsman utan särskildt förordnande, om han det sig åtager.

3 §.

Intyg af två stämningsmän, emot hvilka ej förekommer jäf, som i Rättegångsbalken om vittnen sägs, gälle såsom fullt bevis, att delgifningen blifvit så verkställd, som intyget innehåller.

Denna förordning träder i kraft den 1 Januari 1879.“

Till berörda nådiga förslag har Riksdagen lemnat sitt bifall.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 19 Maj 1877.

Litt. A.**Utsökningslag.****1 Kap.****Om de myndigheter, som med utsökningsmål hafva befattning.****1 §.**

Utsökningsmål upptagas och prövas af öfverexekutor, som är för landet, hvar till i denna lag jemväl hänföres stad, lydande under landsrätt, Konungens Befallningshafvande, hvar inom sitt län, i Stockholm Öfverståhållare-embetet samt i rikets öfriga städer Magistraten eller, der Konungen det förordnar, viss ledamot af Magistraten.

2 §.

Utmättningsman är å landet kronofogde, hvar inom sitt tjenstgöringsområde, och i stad stadsfogde. Erfordras i stad mer än en stadsfogde, bestämme Konungen deras antal och omfånget för hvarderas befattning.

Utmättningsman har att, efter ty i denna lag sägs, fullgöra hvad öfverexekutor förordnar, verkställa dom samt i vissa fall utan föreskrift af annan myndighet förrätta utmätning.

3 §.

Kronofogde eger att för bestämdt fall till utmättningsman i sitt ställe sätta länsman eller annan man, som af Konungens Befallningshafvande antagen är; svare dock vid utmätning kronofogden sjelf för redovisningen och för skada, som af utmättningsmannens fel eller försummelse kan komma. Ej må kronofogde åt annan

uppdraga försäljning af utmätt fast egendom eller fördelning af köpeskillingen derför, ej heller fördelning af köpeskillning för utmätt lös egendom i fall, då enligt 119 eller 120 § sammantråde för köpeskillingens fördelning erfordras.

I Stockholm, så ock i annan stad, der utmätningmannabefattningen anses icke kunna af en stadsfogde ensam fullgöras, må, om Konungen finner godt sådant medgifva, stadsfogde likaledes ega att, under enahanda ansvarighet och med det förbehåll i afseende å fördelningen af köpeskillning för utmätt lös egendom, som för kronofogde här ofvan stadgas, samt under de vilkor i öfrigt Konungen må föreskrifva, för bestämdt fall i sitt ställe till utmätningssman sätta annan man, som af öfverexekutor antagen är.

4 §.

Konungens Befallningshafvande ege för bestämdt fall eller inom visst område förordna länsman eller annan lämplig person att på eget ansvar i kronofogdes ställe vara utmätningssman. Om sålunda förordnad utmätningssman gälle hvad i denna lag om kronofogde stadgas; dock må han ej i sitt ställe sätta annan man och ej heller, med mindre förordnandet innehåller särskildt medgifvande, befatta sig med försäljning af utmätt fast egendom eller med fördelning af köpeskillning för utmätt egendom i fall, som i 3 § 1 mom. omförmälas.

5 §.

Emot öfverexekutor gälle enahanda jäf, som i Rättegångsbalken om domare sägas.

6 §.

Utmätningssman må ej taga befattning med mål, hvori han jäfvig är. Dessa äro mot honom laga jäf: om han är med part uti den skyldskap eller det svågerlag, som i 13 kap. 1 § Rättegångsbalken om jäf mot domare sägs; eller om han eller någon, som med honom sålunda i skyldskap eller svågerlag är, eger i målet del eller eljest kan af förrättningen vänta synnerlig nytta eller skada; eller om han är parts vederdeloman eller uppenbare ovän. Har utmätningssman å tjenstens vägnar rättegång med någondera parten, eller söker part, sedan målet anhängigt är, sak med utmätningssmannen eller tillfogar honom något med ord eller gerning, i uppsåt att honom dermed jäfvig göra, det skall ej för jäf räknas. Förekommer jäf emot kronofogde eller stadsfogde, anmäla han det genast hos öfverexekutor, som, der jäfvet pröfvas lagligt, förordnar annan utmätningssman i den jäfviges ställe. Öfver beslut, som i jäfsfrågan gifves af öfverexekutorn, må klagan ej föras.

7 §.

Utmätningssman skall vid sin förrättning hafva med sig ojäfvigt vittne.

8 §.

Hos öfverexekutor skall föras dagbok, deri för hvarje mål anteckning göres om dagen, då ansökning eller annan handling inkommit, så ock om åtgärd, som blifvit i målet vidtagen.

9 §.

Kronofogde och stadsfogde skola hålla dagbok öfver alla mål, i hvilka utmätning eller annan deras åtgärd enligt denna lag äskas, och deri teckna dagen, då hvarje mål inkommit, den åtgärd dermed vidtagits och dagen, då det skett, eller hinder som förefallit; vare ock pligtige att ur dagboken meddela skriftligt intyg, när sådant begäres. De närmare föreskrifterna om bokens förande meddelas af Konungen.

Efter hvar tredje månads förlopp skola inom fjorton dagar kronofogde och stadsfogde till öfverexekutor insända utdrag ur dagboken för alla mål, som under de tre sista månaderna inkommit, så ock för de äldre mål, som ej blifvit före nämnda månader afslutade. Finnas ej mål, för hvilka sålunda redogöras bör, varde ock det inom lika tid anmaldt. Försummar fogde att inkomma med utdrag eller anmälan, såsom nu är sagdt, fälle öfverexekutor honom att böta en krona för hvar dag han dermed uteblifver; dock må ej dömas till sådan dagabot för längre tid än två månader. Är fogde fäld till dagabot och låter ej sig deraf rätta, varde straffad såsom för annan vårdslöshet i tjensten.

10 §.

Öfverexekutor åligger att noga tillse, huru de utmätningsmän, som under honom lyda, förrätta hvad dem enligt lag åligger eller eljest i tjensten betrodt varder. Finner öfverexekutor vid granskning af insända dagboksutdrag eller annorledes, att utmätningsman underlåtit åtgärd, som till bevarande af parts rätt och säkerhet föreskrifven är, eller eljest sin pligt eftersatt, ege öfverexekutor, ändå att part ej förer klagan, döma den felande till böter högst femhundra kronor eller mistning af tienst på högst tre månaders tid. Anses felet kunna medföra svårare straff, eller erfordras utredning vid domstol, varde målet dit förvisadt; och ege öfverexekutor att emellertid skilja den felaktige från tienstens utöfning, när skäl dertill äro.

11 §.

Missfirmar någon öfverexekutor med ord eller gerning, då förhör inför honom hålles, eller i skrift, som till honom ingifves, eller missfirmar man sålunda inför öfverexekutor sin vederpart eller utmätningsman; dessa mål ege öfverexekutor att upptaga och afgöra, när brottsligheten ej är gröfre än att den må beläggas med böter, högst etthundra kronor. Lag samma vare, der man inför öfverexekutor genom svordom, oljud eller annorledes kommer förargelse åstad.

2 Kap.

Om lagsökning för gäld.

12 §.

För fordran, som är till betalning förfallen och grundar sig å skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, må man söka gäldenären hos öfverexekutor i den ort der gäldenären har sitt bo och hemvist eller någon tid sig uppehåller. Den ingenstädes eger stadigt hemvist, sökes der han finnes, eller, om han utrikes är, der han inom riket senast var boende. Är gäldenären utländsk man eller grundas fordran å löpande förskrifning, må gäldenären sökas hvar han träffas.

13 §.

Är för fordran inteckning i fast egendom beviljad, och vill borgenär för betalningen hålla sig allenast till egendomen, söke han egaren hos öfverexekutor i den ort, der egendomen ligger. Har egendomen blifvit af en till annan öfverlåtten, må, innan nye egaren sökt lagfart, förre egaren utan hinder af öfverlåtelsen sökas. Är tvist om eganderätten antecknad i lagfartsprotokollet, må den sökas, hvilken såsom egare har egendomen i besittning.

14 §.

Lagsökning skall göras skriftligen; och foge borgenär vid sin inlaga besannad afskrift af den handling, hvarå han sin fordran grundar. Underlåter han det, eller finner öfverexekutor den åberopade handlingen icke innefatta bevis om fordran, varde ansökningen ej upptagen, och teckne öfverexekutor det å inlagan.

15 §.

Upptages ansökningen, teckne öfverexekutor å inlagan föreläggande för gäldenären, att, inom viss tid efter det lagsökningshandlingarna blifvit honom delgifna, å ansökningen skriftligen svara, vid äfventyr, om han det försummar, att målet ändå afgöres.

Derefter åligger det borgenären att handlingarna uttaga och dem i hufvudskrift eller besannad afskrift gäldenären delgifva på sätt, som för delgifvande af stämning är stadgad; dock skall, der delgifvandet må ske genom kungörelse i allmänna tidningarna, borgenären låta kungörelsen införas tre gånger minst en vecka mellan hvarje gång samt, om jemväl annan åtgärd för delgifvandet bör vidtagas, sådant fullgöra före sista kungörandet.

16 §.

I stad låte öfverexekutor, der borgenären det äskar och lagsökningshandlingarna tvåfalt ingifver, tillstålla gäldenären, om han i staden finnes, borgenärens ansökning med bilaga och kalla gäldenären att å viss tid hos öfverexekutor sig inställa för att å lagsökningen svara, vid äfventyr som förut är sagdt. Finnes borgenären i staden, varde ock han kallad att å samma tid tillstädeskomma.

17 §.

Öfverexekutor utsätte för gäldenären den tid till svars afgifvande, som, med afseende å orten, der gäldenären vistas, pröfvas nödig.

I de fall, då ansökningen må delgifvas gäldenären genom kungörelse i allmänna tidningarna, varde tiden för svars afgifvande satt till nitio dagar efter det kungörelsen tredje gången infördes.

18 §.

Gifver borgenär in bevis att lagsökningshandlingarna blifvit gäldenär så delgifna, som i 15 § sägs, så ock samma handlingar i hufvudskrift eller besannad afskrift, och kommer ej gäldenären inom förelagd tid med skriftligt svar; eller uteblifver gäldenär, som varit enligt 16 § kallad; varde målet afgjort på de skäl, som borgenären företett.

Visas gäldenären hafva varit af laga förfall hindrad att svara eller sig inställa, förelägge öfverexekutor honom ny tid dertill.

19 §.

Uteblifver borgenär, då han och gäldenär enligt 16 § kallade varit, höre öfverexekutor gäldenären, om han är tillstädes, och afgöre målet på skäl, som för handen äro. Visar borgenären förfall och vill hörd varda, sätte öfverexekutor ut förhör i målet till annan dag och förelägge borgenären att då tillstädeskomma.

20 §.

Öfverexekutor ege, om gäldenärs skriftliga svar dertill föranleder, låta borgenär, innan målet afgöres, få svaret med påminnelser bemöta; och förelägge öfverexekutor borgenären tid dertill, högst tretio dagar. Ej må eljest flera skrifter än en å hvardera sidan vexlas.

21 §.

Finnes öfverexekutor nödigt lemna part rådrum att i hufvudskrift förete handling, den han i afskrift ingifvit, förelägge honom viss dag dertill vid äfventyr att

målet ändå afgöres; gifve ock vederparten tillfälle att af handlingen taga del, om skäl dertill förefinnes; och ege han då sig deröfver yttra, om han det äskar.

22 §.

Har ej borgenär inom natt och år, sedan honom förelades att gifva gäldenär del af ansökningen, inkommit till öfverexekutor med bevis att delgifning skett, och är ej heller svar från gäldenären ingifvet, vare ansökningen förfallen.

Lag samma vare, der inom sagda tid lagsökningshandlingarna icke blifvit till öfverexekutor återställda och ej heller styrkt afskrift deraf ingifven.

23 §.

Invänder part, att målet ej hörer öfverexekutorn till eller att flere hafva i målet del och böra deri höras, och varder ej invändningen gillad, fortfare öfverexekutorn utan uppskof med målet.

24 §.

Nu nekar den som sökes sin hand och förskrifning: har han ej förut vid domstol eller inför öfverexekutor erkänt fordringshandling, eller ock, enligt å handlingen tecknad behörigt bevis, i tillkalladt vittnes närvaro inför kronofogde, länsman, stadsfogde eller notarius publicus erkänt handlingen; varde målet såsom tvistigt till domstol förvisadt.

25 §.

Invänder gäldenär, att han blifvit tvungen eller förledd att utgifva den handling, hvarå krafvet grundas; och visar han sannolika skäl för invändningen; varde ock målet förvisadt till domstol, der ej gäldenären försummat att tvånget eller förledandet anmäla och kungöra, såsom i 26 § stadgas.

26 §.

Anmälan om tvång eller förledande skall göras vid domstol eller hos öfverexekutor inom fyra veckor sedan tvånget upphörde eller förledandet skedde; vare ock gäldenären pliktig att, inom lika tid efter det anmälan gjordes, låta domstolens eller öfverexekutorns bevis derom i allmänna tidningarna införas. Försummas något af hvad sålunda är föreskrifvet, ege öfverexekutor utan hinder af invändning, hvarom i 25 § sägs, borgenärens rätt pröfva.

27 §.

Gör gäldenär mot krafvet annat jäf, än nu är sagdt, och vill det styrka; då skall han sina bevis genast förete, och må ej andra än skriftliga bevis gälla. Finner öfverexekutor, att gäldenären har skäl till jäfvet, vare lag som i 24 § sägs.

28 §.

Äro ej sådana skäl för handen, att målet bör såsom tvistigt till domstol förvisas, ålägga öfverexekutor gäldenären betalningsskyldighet, vid äfventyr af utmätning.

Varder fordran, som enligt 13 § utsökes, faststald till betalning ur den in-tecknade egendomen, förordne öfverexekutor tillika, att egendomen må, utan föregående utmätning, säljas i den ordning, som om utmätt fast egendom stadgas; och vare det så ansetd, som hade egendomen blifvit utmätt.

29 §.

Vill gäldenär qvitta sin skuld mot fordran hos borgenären, och är denna fordran sådan som i 12 § sägs, förordne öfverexekutor, att den må, så långt den räcker, mot skulden qvittas.

30 §.

Ej må klar och förfallen fordran uppehållas för det, som stridigt eller icke förfallet är.

31 §.

Har öfverexekutor förvisat mål såsom tvistigt till domstol, stånde gäldenär lika fritt som borgenär att målet instämma.

32 §.

Varder borgenärs talan af öfverexekutor bifallen, ege gäldenär, der han ej hos öfverexekutorn erkänt skulden, rätt att efter stämning å borgenären vid domstol söka återvinning i målet; stämme dock derom inom sex månader efter det öfverexekutors utslag vann laga kraft eller, om besvär mot utslaget blifvit anförda, inom lika tid från det utslag öfver besvären föll.

33 §.

I lagsökningsmål skall utslag gifvas ofördröjligen, sedan målet kommit i det skick, att det kan afgöras.

34 §.

Äro parterne tillstädes, må öfverexekutor genast afkunna utslag muntligen; är blott ene parten när å dag, då efter kallelse eller föreläggande den andre bort tillstädeskomma, vare lag samma, der han utan styrkt förfall uteblifvit.

Utslag, som ej muntligen afkunnas, varde meddeladt å dag, som genom anslag sist dagen förut kungjord blifvit; och skall utslaget å den dag, hvarå det ställes, i

utskrift vara för sökanden att tillgå, så ock för vederparten, om han det äskat. Underrättelse om tiden, då utslaget kommer att meddelas, varde tillika införd i en dertill inrättad bok, hvilken bör hållas en hvar till handa, som vill upplysning derur hemta.

35 §.

Föreläggande enligt 18, 19, 20 eller 21 § skall, der det ej afsäges muntligen, kungöras genom anslag; och varde anteckning derom tillika införd i den i 34 § omförmälda bok.

36 §.

Då utslag skriftligen utfärdas, skall fordringshandlingen eller den del deraf, som målet rör, i utslaget ordagrant införas eller omedelbart derefter afskrivas, der den ej finnes intagen i protokoll öfver muntligt förhör, som i målet egt rum.

3 Kap.

Om verkställighet af dom i tvistemål, så ock af beslut i utsökningsmål.

37 §.

Utmättningsman ege, utan särskildt bemyndigande, verkställa domstols laga kraft egande dom i tvistemål:

1. då skyldighet att gälda penningar eller varor blifvit den tappande ålagd;
2. då någon blifvit förpligtad att viss lös egendom till annan utgifva;
3. då domstolen förordnat angående qvarstad eller skingringsförbud;
4. då dömdt är i fråga om tjenstehjons flyttning i eller ur tjenst;
5. då någon blifvit förpligtad att afträda fast egendom eller dömdt är om flyttning i eller ur hus; och
6. då domen eljest innehåller förpligtande för den tappande att något fullgöra, vid äfventyr att det, om han tredskas, må genom vederpartens föranstaltande utföras.

38 §.

Kan laga kraft egande dom icke, efter ty i 37 § är stadgadt, af utmättningsman utan särskildt bemyndigande verkställas, ankomme på öfverexekutor att om verkställighet och sättet därför förordna; och ege öfverexekutor, der någon skall tillhållas att något göra eller låta, och annat tvångsmedel eller äfventyr ej finnes i

domen utsatt eller i lag stadgadt, förelägga den tredskande vite samt honom till sådant vite fälla.

39 §.

Är betalningsskyldighet någon ålagd, ege utmätningsman, utan särskildt be- myndigande, hos den tappande verkställa utmätning, ändå att ändring i domen sökes. Ej må dock utmätning å Underrätts dom ske förr än den vunnit laga kraft, der den, som tappat, ställer pant eller borgen för hvad honom ålagdt är, så ock för skada, som genom uppehållet vållas kan; ej heller å Hofrätts dom, der gäldenären styrker, att han, på sätt i 30 Kap. Rättegångs-balken föreskrives, sin rätt till talan mot domen förvarat och till fullgörande deraf hos Konungens Befallningshafvande eller utmätningsman nedsatt penningar, svarande mot hvad dömdt blifvit.

40 §.

Hvad efter 39 § utmätt är må ej utan gäldenärens samtycke säljas förr än domen vunnit laga kraft; har lös egendom blifvit utmätt, hvilken är underkastad för- skämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, må dock öfverexekutor, om borgenären det äskar och sådant finnes lämpligt, förordna om egendomens försäljning.

Utmätt lös egendom må af den vinnande lyftas emot pant eller borgen för återbäring, om domen ändras. Kommer försäljning af utmätt egendom till stånd, gälle om lyftning af köpeskillingen hvad i 6 Kap. stadgas.

41 §.

Har någon blifvit förpligtad att viss lös egendom till annan utgifva, ege ut- mätningsmannen, ändå att ändring i domen sökes, befordra den till verkställighet, om den vinnande ställer pant eller borgen för godsets återbäring; gitter han ej ställa säkerhet, varde godset, der han det äskar, af utmätningsmannen belagdt med qvarstad.

Hvad domstolen förordnat angående qvarstad och skingringsförbud må ock utan hinder af förd klagan af utmätningsmannen verkställas. Lag samma vare om dom angående tienstehjons flyttning i eller ur tienst.

42 §.

Är dömdt i tvist om hyresmans flyttning i eller ur hus eller om skyldighet för brukare af annans jord att den afträda, och pröfvas uppehåll med domens verkställande kunna vålla märkelig skada; då ege öfverexekutor att, der den vinnande ställer pant eller borgen för det skadestånd, hvartill han kan kännas skyldig, om

domen ändras, förordna, att verkställighet må ske utan hinder deraf att domen ej vunnit laga kraft.

43 §.

Är det, hvarom i andra mål dömdt blifvit, sådant att ändringssökandet ej varder onyttigt, om domen går i fullbordan, ege ock öfverexekutor, der pant eller borgen ställes som i 42 § sägs, förordna, att domen må verkställas, ändå att ändring deri sökes.

44 §.

Huru beslut i konkursmål, så ock dom i vaxelmål må, utan hinder af ändringssökande, verkställas; derom gälle hvad särskildt är stadgad.

45 §.

Förlikning, som blifvit af domstol fastställd, verkställas i den ordning, som för laga kraft egande dom är stadgad.

46 §.

Vill någon erhålla verkställighet å skiljemannadom, söke det hos öfverexekutor; hafva parterne under skiljemännen skjutit det, hvarom dömdt blifvit, och utfäst att nöjas åt skiljemännens beslut, eller skall domen eljest enligt lag till efter rättelse lända, förordne öfverexekutor, att domen verkställas må; och gånge den sedan i verket lika som domstols laga kraft egande dom, der ej af högre myndighet annorledes förordnad varder.

47 §.

Uppstår hos utmättningsman tvifvel huru dom rätteligen verkställas bör, anmäle det genast hos öfverexekutor. Finnes i ty fall, eller då verkställighet af dom hos öfverexekutor sökes, domen så mörk, att öfverexekutor ej kan meddela föreskrift om verkställigheten, förvise han parterne att i laga ordning öfver domen söka förklaring.

48 §.

Skall någon för verkställighet af dom eller eljest enligt denna lag ställa pant eller borgen och är ej säkerheten af vederparten godkänd, varde den pröfvad af öfverexekutor eller ock af utmättningsmannen, om säkerheten hos honom ställas må. Löftesmän skola borga en för alla och alla för en; för menighet eller för utländsk man, så ock i det fall, hvarom i 107 § sägs, skall borgas såsom för egen skuld. Den, som pant bjuder, vare, der öfverexekutor eller utmättningsmannen det föreskrifver,

pligtig att sätta panten i förvar hos vederhäftig man, som åtager sig att den vårda; löftesskrift må omhändertagas af den, till hvars säkerhet den gäller.

Den, som Konungens och Kronans talan förer, vare från säkerhets ställande fri.

49 §.

Har någon, som ej vädjat mot Underrätts dom, stämt om återvinning enligt 12 Kap. Rättegångs-balken, eller har någon, endast på grund af domvilla eller annan felaktighet i rättegången, hos högre rätt yrkat ogillande af dom, som eljest bör såsom lagakraftvunnen anses, gånge utan hinder deraf domen i verkställighet såsom lagakraftvunnen, så vidt ej Rätten, der talan är anhängig, annorledes förordnar.

Ej må ansökan om resning hindra doms fullbordan.

50 §.

Ändras eller upphäfves dom, hvarå utmätning, qvarstad eller annan verkställighet följt, gånge, ändå att klagan öfver senare beslutet föres, verkställigheten åter, der så ske kan; och fyller den, som verkställigheten sökt, all skada; vare ock, om han något lyfta eller tillträda fått, pligtig att det genast med dess ränta eller afkomst till vederparten återställa. Äro penningar lyftade, gälde ränta derå efter sex för hundra om året från lyftningsdagen.

51 §.

Om verkställighet af öfverexekutors utslag, hvarigenom betalningsskyldighet blifvit någon ålagd, gälle hvad ofvan är stadgadt i fråga om Underrätts dom i ty fall.

Har öfverexekutor, såsom i 28 § sägs, förordnat om fast egendoms försäljning, må den ej ega rum förr än laga kraft å utslaget kommit.

52 §.

Annat beslut i utsökningsmål gånge i verkställighet, ändå att beslutet öfverklagas; dock må, der någon blifvit fäld till böter eller vite, eller utmättningsman blifvit dömd till mistning af tjänst på viss tid eller utgifvande af skadestånd, utslaget ej verkställas förr än det vunnit laga kraft.

53 §.

Huru beslut angående fördelning af köpeskilling för utmätt egendom går i verkställighet skils i 6 Kap.

4 Kap.

Om utmätning.

54 §.

Vill man på grund af dom eller utslag, hvarigenom betalningsskyldighet blifvit gäldenär ålagd, erhålla utmätning hos denne; ingifve till utmätningssmannen domen eller utslaget samt, då fråga är om skiljemannadom, öfverexekutors beslut om dess verkställande, så ock, der fordran är på skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis grundad, fordringsbeviset i hufvudskrift.

55 §.

För fordran, som enligt protokoll öfver offentlig auktion härleder sig från inrop af lös egendom och är till betalning förfallen, må ock, ändå att betalningsskyldighet ej blifvit gäldenären ålagd, utmätning ske, der gäldenären vid utmätningstillfället utan jäf erkänner skulden; dock skall utmätningssmannen, innan utmätningen verkställas, om erkännandet taga skriftligt bevis, antingen af gäldenären sjelf eller, om han ej kan skrifva eller ej vill beviset meddela, af två ojäfvige män.

56 §.

Vill någon erhålla utmätning enligt 55 §, skall skriftlig ansökan jemte protokollet vid auktionen eller utdrag deraf till utmätningssmannen aflemnas.

57 §.

Då för utmätning vinnande fordringsbevis till utmätningssmannen aflemnas, göre han derom anteckning å handlingen.

58 §.

Skall utmätning för en borgenärs fordran ske, och varder, innan den blifvit företagen, handling, hvarå utmätning hos samme gäldenär bör för annan borgenärs fordran verkställas, till utmätningssmannen ingifven; då skall utmätning för bådas fordringar på en gång verkställas, der det kan ske utan att den ene borgenären i sin rätt uppehållas på grund af hinder, som för uttagande af den andres fordan må förekomma.

59 §.

Nu är gäldenär ej tillstädes, då utmättningsman sig infinder för att verkställa utmätning för fordran, som i 54 § afses; har underrättelse derom, att utmätning för fordringen är sökt, blifvit efter ty i 60 § sägs meddelad, eller är anledning att gäldenären håller sig undan eller rest bort, förty att han väntar utmätning; då gånge förrättningen för sig utan hinder af gäldenärens frånvaro; dock skall i ty fall hans hustru eller husfolk eller annan, som har egendomen i vård eller besittning, tillsägas att vid förrättningen närvara. Finnas ej de, varde närboende granne, som anträffas, tillsagd.

Kan ej utmätningen genast företagas, då utmättningsmannen för sådant ändamål sig inställt, och är fara att godset under tiden stickes ur vägen; låte utmättningsmannen, der borgenären nödig kostnad förskjuter, vård hållas öfver godset, till dess utmätning kan ske.

60 §.

Underrättelse, hvarom i 59 § sägs, skall, för att anses giltig, meddelas gäldenären genom utmättningsman. Har underrättelsen, af utmättningsmannen skriftligen utfärdad, bevisligen kommit gäldenären annorledes tillhanda eller ock, om han, i sitt hemvist sökt, ej kunnat der anträffas, blifvit sist dagen före utmätningen meddelad hans hustru eller husfolk eller, om de ej anträffas, anslagen å hans husdörr; vare det ock gilt.

Skall utmätning ske å gäldenären tillhörig egendom, som finnes å annan ort, än der han har sitt hemvist, och ej blifvit af gäldenären till utmätning uppgifven, bör underrättelse, hvarom nu är sagdt, jemte uppgift å förrättningsstället meddelas så tidigt, att gäldenären kan sin rätt vid utmätningen bevaka; njute dock ej för sådant ändamål längre rådrum än åtta dagar.

Har gäldenären ej stadigt hemvist i riket och ej heller känt ombud i orten, der utmätning skall ske; vare underrättelse, som nu sagd är, ej af nöden.

61 §.

Skall viss vara utmätas och finnes den ej; då skall den med annan egendom gäldas.

62 §.

Lösören skola gå i mät förr än fast egendom må utmätas, der ej borgenär och gäldenär annorlunda sänjas; är fordran, hvarför utmätning skall ske, intecknad i gäldenärens fasta egendom, varde den först utmätt, der ej borgenären hellre vill taga betalning ur lösören. Skall utmätning på en gång ske för intecknad fordran

och annan borgenärs fordran, som icke är in-tecknad, ege in-teckningshafvaren ej till förfång för den andre taga betalning ur lösören för hvad af den fasta egendomen kan utgå.

63 §.

Har gäldenär fordran eller annan rättighet, som kan öfverlätas; den må ock gå i mät, der annan egendom ej finnes att tillgå, eller borgenär och gäldenär om fordringens eller rättighetens utmätande åsämjas. Sådana obligationer eller andra värdepapper, hvilka med lätthet kunna i penningar förvandlas, må tagas i mät såsom här ofvan om lösören är sagdt.

64 §.

Af lösören skall hvad gäldenären för sin näring behöfver eller minst kan um-bära sist utmätas. Uppgifver gäldenär viss egendom till utmätning, bör den före-trädesvis i mät tagas, der sådant lämpligen samt utan förfång för borgenär kan ske, och annan ordning ej är föreskrifven.

65 §.

Från utmätning skola undantagas nödiga gång- och sängkläder för gäldenären, hans hustru och oförsörjda barn. Saknas utväg till nödortfigt uppehälle; då skall af det förråd, som i huset finnes, undantagas hvad till underhåll för en månad tarf-vas, så ock nödiga arbetsredskap eller andra lösören, dock ej öfver ett värde af sju-tiofem kronor. Lös pant må ej undantagas från utmätning för den gäld, hvarför pantsättningen skett.

66 §.

Gäldenärs in-nestående aflöning för allmän eller enskild tjänst, eller in-nestående pension å rikets stat må icke utmätas, förr än gäldenären är berättigad att aflö-nin-gen eller pensionen lyfta.

67 §.

Är i lag eller författning särskildt stadgadt, att viss egendom ej må utmätas, eller är af Konungen för viss pensions- eller lifrän-te-anstalt förordnadt, att derifrån utgående pension eller lifrän-ter ej må tagas i mät; lände det till efterrättelse.

68 §.

Ej må i gäldenärs bo något utmätas, som finnes höra annan till, och ej hel-ler utmätning ske till förfång af den rätt, annan till gäldenärens gods eger.

69 §.

Påstår annan sig vara egare till lös egendom, som i gäldenärs bo finnes, men kan ej genast visa sin rätt, vare hans anspråk ej hinder för egendomens utmätande; bjuder han vid utmätningen sannolika skäl för anspråket; hänvise utmätningssmannen honom att sin talan efter stämning utföra, och må det utmätta godset ej säljas förr än tvisten om eganderätten blifvit af domstol pröfvad; stämme dock han, som godset från utmätning freda vill, borgenären och gäldenären till domstol i orten, der godset finnes, inom tre månader, eller hafve sin talan mot borgenären förlorat. Kommer någon efter utmätningen med anspråk, som nu är sagdt, vare det ej hinder för försäljningen, der ej öfverexekutor annorlunda förordnar. Varder den, som anspråket väckt, af öfverexekutor hänvisad att sin talan efter stämning utföra, åligge honom att inom tre månader derefter stämma vid äfventyr, som förut är nämndt. Vill borgenär sjelf stämma, stånde det honom fritt.

70 §.

Om utmätning af lösören, som blifvit sålda, men lemnats kvar i säljarens vård, så ock om makes rätt att vid utmätning undantaga enskild egendom, gälle hvad särskildt är stadgadt. Om utmätning af gods, hvarom i 92 § Sjölagen förmäles, vare lag som der sägs.

71 §.

Har någon panträtt i gäldenärs lösa gods eller rätt att sådant gods till säkerhet för sin fordran kvarhålla, må hinder deraf ej möta för godsets utmätande och försäljande för annan gäldenärens skuld; och njute sådan borgenär rätt till betalning ur köpeskillingen, såsom i 6 Kap. sägs. Den, som har lös egendom såsom pant eller eljest under panträtt i handom, vare dock ej pligtig att lemna panten från sig, med mindre full lösen därför gifves, eller panthafvaren nöjes med att för sin betalning hålla sig till köpeskillingen; ej ege panthafvaren vägra att taga lösen, då den, i fall som nu är sagdt, honom bjudes, ändå att hans fordran ej är till betalning förfallen.

72 §.

Påstår någon, som ej har sådan rätt, som i 71 § sägs, sig ega förmånsrätt till betalning ur gäldenärs egendom, vare det ej hinder för egendomens utmätande för annan gäld. Ej heller må egendomens utmätande hindras deraf att den blifvit belagd med kvarstad eller skingringsförbud; dock bör, der annat gods finnes att tillgå, sådant företrädesvis utmätas, så vidt det lämpligen och utan förfång för utmätningssökanden kan ske.

73 §.

Lös egendom, som utmätes, skall af utmätningssmannen upptecknas och värderas; och ege han, der så finnes nödigt, tillkalla sakkunnige män att vid värderingen biträda.

74 §.

Utmätas penningar, skola de af utmätningssmannen om händer tagas. Lösören, som utmäts, skola, der de ej, efter ty nedan sägs, föras från stället, derstädes sättas i förvar under utmätningssmannens försegling eller, om han finner det i brist af tjenliga förvaringsrum eller af annan orsak ej lämpligen kunna ske, med hans inseggel eller skriftligt anslag eller på annat sätt så utmärkas, att uppenbart synes att godset blifvit utmätt. Anses det utmätta ej kunna med säkerhet lemnas på stället under gäldenärens tillsyn, låte utmätningssmannen det af annan der vårdas eller till annat ställe föras, om det så ske kan och borgenär den för godsets vård eller flytting nödiga kostnad förskjuter.

Utmätas gäldenärs egendom, som i annans besittning finnes, varde förbud innehafvaren meddeladt att egendomen utlemna till förfång för den, till hvilken i följd af utmätningen gäldenärens rätt kan komma att öfvergå.

75 §.

Skall fordran eller rättighet utmäts, som grundas å löpande förbindelse eller annan handling, hvilken gäller i innehafvarens hand, tage utmätningssmannen handlingen i förvar.

Utmätas annan fordran eller rättighet, tage ock utmätningssmannen i förvar handling, som tjenar till bevis om fordringen eller rättigheten, der sådan handling finnes att tillgå, och teckne i protokollet förbud för den, från hvilken fordringen eller rättigheten skall utgå, att gifva något deraf ut till annan än utmätningssmannen eller den, till hvilken i följd af utmätningen gäldenärens rätt kan komma att öfvergå; och varde sedan protokollet genom utmätningssmannen tillställt den, hvilken förbudet meddelas skall; vare dock borgenären pliktig att, der utmätningssmannen det äskar, kostnaden för förbudets delgifvande förskjuta.

76 §.

Skall utmätning för en fordran ske å gods, som redan är för annan fordran utmätt, vare vid senare utmätningen ej af nöden, att godset å nyo upptecknas, värderas eller förseglas.

Hvad nu är sagdt gälle ock om utmätning af gods, som förut är belagdt med kvarstad för fordran.

77 §.

Då utmätning af lös egendom så verkställd är, som i 73 § samt 74, 75 eller 76 § sägs, njute borgenär förmänsrätt i det utmätta, efter ty i 17 Kap. 8 § Handelsbalken stadgas.

78 §.

Vid utmätning af hus, tomt, jord eller vattenverk må ej ett från annat så söndras, att det, som öfver är, varder för egaren onyttigt. Ej heller må växande gröda, växande skog eller annat, som till fast egendom hörer, tagas i mät annorledes än genom utmätning af egendomen eller nyttjanderätt till jorden.

79 §.

Utmättes fast egendom, skall utmätningsmannen upprätta beskrifning deröfver; och gälle om egendomens värdering hvad förut om värdering af lös egendom är sagdt. Utmätningsmannen affordre ock gäldenären de handlingar, som visa hans eganderätt eller tjena till upplysning om servitut, nyttjanderätt eller rätt till afkomst eller annan förmån, som skall af egendomen utgå. Utmätas flera egendomar på en gång; varde de hvar för sig beskrifna och värderade.

Har öfverexekutor enligt 28 § förordnat om försäljning af fast egendom, låte han den af utmätningsmannen beskrivas och värderas.

80 §.

Då utmätning af fast egendom skett, skall, der borgenär det yrkar, afrad, hyra eller ränta, som af egendomen faller tilldess den varder såld och af köparen tillträdd, uppbäras af utmätningsmannen eller af syssloman, som af honom förordnas. Utmätningsmannen kungöre utan dröjsmål den, hvilken betalningsskyldigheten åligger, förbud att utgifva något till annan än utmätningsmannen eller sysslomannen.

Har öfverexekutor förordnat om egendomens försäljning; då skall han, der borgenär det yrkar, tillsätta syssloman, som afkomsten uppbär, och låta förbud kungöras, som nu är sagdt.

81 §.

Är fara att utmätt fast egendom af egaren genom vanvård eller annorledes i större mån försämras, ege öfverexekutor, der borgenär det påstår, förordna syssloman att egendomen om händer taga och förvalta; dock vare i ty fall borgenären pliktig att förskjuta den kostnad, som för egendomens förvaltning kan vara nödig.

82 §.

Öfverlåter någon sin fasta egendom till annan, må, innan nye egaren sökt lagfart, öfverlåtelsen ej utgöra hinder för egendomens utmätande för förre egarens gäld.

Sökes å öfverlåtelse, som före utmätningen skett, lagfart samma dag, då utmätningen verkställes, eller sist å den allmänna rättegångsdag för lagfartsärenden, som näst efter fjorton dagar från utmätningen infaller; då vare ej utmätningen gällande emot nye egaren, med mindre att fordran, som utsökes, är i egendomen intecknad eller eljest sådan att, efter ty i lag i öfrigt stadgas, egendomen därför häftar, ändå att den kommit ur gäldenärens hand. Har auktion till egendomens försäljning blifvit kungjord att hållas innan den rättegångsdag, som nämnd är, inträffar, eller å samma dag; åligge dock nye egaren att före auktionen öfverlåtelsen anmäla och sin åtkomsthandling i hufvudskrift eller besannad afskrift för auktionsförrättaren uppvisa. Sker ej sådan anmälan, vare utmätningen emot nye egaren gällande, ändå att lagfart sökes å tid, som förut är sagd.

Göres af nye egaren anmälan, på sätt nu stadgadt är, eller har öfverlåtelsen blifvit för auktionsförrättaren kunnig innan han utsatt dag för egendomens försäljning, skall, derest öfverlåtelsens verkan mot utmätningen är beroende derpå, att lagfart kommer att sökas å tid, som ofvan är sagd, auktionsförrättaren låta med försäljningen anstå till dess sig visat, om lagfarten sökes.

83 §.

Om den förmånsrätt utmätning af fast egendom medför skils i 17 Kap. 9 § Handels-balken.

84 §.

Vid all utmätning skall, om gäldenär eller borgenär det äskar, protokoll öfver förrättningen genast eller, der det ej kan ske, nästa dag hållas honom tillhanda; vare ock utmätningssmannen pliktig, om protokollet ej på stället lemnas till gäldenären, att genast tillställa honom eller, då han ej är när, annan, som enligt 59 § varit om förrättningen tillsagd, skriftlig uppgift på skuldbeloppet till så kapital som ränta och lagsökningskostnad, grunden för utmätningen och dagen, då den blifvit verkställd.

85 §.

Utmätningssmannen åligger att, då fast egendom blifvit tagen i mät, genast anmäla det hos öfverexekutor och tillika, om gäldenären vid utmätningen uppgifvit auktionsställe, såsom i 94 § sägs, gifva det tillkänna.

86 §.

Har fast egendom blifvit utmätt för icke intecknad fordran, vare utmätningssmannen pliktig att genast å landet till domaren och i stad till Rätten insända bevis om utmätningen och beloppet af den fordran, hvarför utmätningen skett.

5 Kap.

Om utmätt egendoms försäljning.

87 §.

Försäljning af utmätt egendom skall ske genom offentlig auktion.

88 §.

Skall lös egendom säljas, låte utmätningssmannen tid och ställe för auktionen kungöras i kyrkan för den församling, der försäljningen sker, så ock, om gäldenär eller borgenär det äskar, eller eljest sådant finnes lämpligt, i kyrkorna för de församlingar, som närmast derintill äro. Finnes för viss stad förordnad, att auktion skall kungöras på annat sätt än nu är sagdt, lände det till efterrättelse.

Är egendom, som säljas skall, af beskaffenhet att den ej, utan att förstöras eller väsentligen försämras, kan förvaras under den tid, som för auktionens kungörande i ofvan stadgad ordning erfordras, ege utmätningssmannen låta kungöra försäljningen på annat sätt, som lämpligt finnes.

89 §.

Kungörelse om auktion å lösören skall ske minst åtta dagar innan auktionen hålles, der ej i fall, som i 88 § 2 mom. sägs, kortare tid för kungörandet nödig finnes; auktion å fordran eller rättighet skall kungöras minst fjorton dagar förut. Skall i stad auktion å lös egendom kungöras mera än en gång, vare det gilt, om första kungörandet skett inom tid, som nu är sagd. Auktion å fordran eller rättighet må, der förbud enligt 75 § meddelas skall, icke utlysas förr är förbudet skett.

Skall helt fartyg eller gods i fartyg säljas, varde kungörelsen om försäljningen jemväl införd i allmänna tidningarna tre gånger, sista gången minst fjorton dagar före auktionen; och skall kungörelsen tillika innehålla, att de borgenärer, som, ändå att de ej vunnit utmätning, ega rätt till betalning ur det utmätta, hafva att sådant, på sätt i 118 § sägs, före auktionen hos utmätningssmannen anmäla.

90 §.

Skall egendom säljas, den någon har såsom lös pant eller eljest under pant-rätt i handom, och har ej panthafvaren, på sätt i 71 § sägs, förklarat sig nöjas med att taga betalning ur köpeskillingen, varde före utropet underrättelse meddelad, att försäljningen sker med bibehållande af panthafvarens rätt.

91 §.

Utmätt lös egendom skall i uppslag säljas. De yppersta varor skola så länge sparas, att mesta folket är samladt. Då så mycket af det utmätta godset blifvit såldt, att gälden, hvarför utmätning skett, så ock kostnad, som skall ur egendomen utgå, kan af det sålda fullt godtgöras, upphöre försäljningen.

92 §.

Varder lös egendom ej genast af köparen betald, och vill ej utmätningsmannen på eget äfventyr lemna anstånd, gånge hvad inropadt är under nytt utrop.

93 §.

Auktion å utmätt fast egendom skall förrättas af öfverexekutor, der ej i 94 § annorledes stadgas.

94 §.

Å landet ege gäldenären bestämma, om auktion å fast egendom skall hållas å landskansliet eller å tingsställe i orten. Uppgifver gäldenären annat ställe i orten, må ock auktionen der hållas, om öfverexekutor pröfvar stället lämpligt. Har ej gäldenär vid utmätningen eller, der enligt 28 § egendomen skall utan föregående utmätning säljas, hos öfverexekutor före målets afgörande uppgifvit auktionsställe, eller äro flere, som ega auktionsställe nämna, och kunna de ej derom sig förena; bestämme öfverexekutor hvar auktionen skall hållas. Skall auktionen hållas på annat ställe än landskansliet, varde den förrättad af utmätningsmannen i orten.

95 §.

I stad skall auktion å fast egendom förrättas å öfverexekutors embetsrum eller annat ställe, der auktioner i staden gemenligen hållas.

96 §.

Skola, efter hvad i 104 § sägs, fastigheter inom särskilda öfverexekutors områden gå i en försäljning, varde auktionen förrättad der hufvudgården eller, om sådan ej finnes, den till allmän bevilning högst uppskattade fastigheten är belägen; är det å landet, varde auktionen hållen å landskansliet.

97 §.

Varder ej vid utmätning bestämdt, att auktionen skall hållas å tingsstället, insände utmätningsmannen till öfverexekutor protokollet öfver utmätningen med beskrifning och värdering å egendomen jemte öfriga tillgängliga handlingar, hvarom i 79 § är nämndt.

Har vid utmätning blifvit bestämmt, att auktionen skall hållas å tingsstället, och är utmättningsförrättaren ej behörig att med försäljningen taga befattning, sände han ofvannämnda handlingar till den utmättningsman, som skall auktionen hålla.

98 §.

Den, som skall auktionen förrätta, anskaffe gravationsbevis rörande egendomen äfvensom de för bestyrkande af gäldenärens eganderätt till egendomen eller för upplysning om deri in-tecknad rättighets beskaffenhet erforderliga och ej redan emottagna handlingar, hvilka kunna hos Rätten erhållas; dock vare, der auktionsförrättaren det äskar, borgenären pliktig att förskjuta den för handlingarnas utlösande nödiga kostnad.

99 §.

Tiden för auktionen varde af auktionsförrättaren bestämd, och låte han kungörelse derom, så ock om egendomens beskaffenhet och auktionsstället införas i allmänna tidningarna tre gånger, första gången minst fyra veckor och sista gången minst fjorton dagar före auktionsdagen, äfvensom intagas i länskungörelserna; foga ock anstalt, att kungörelsen varder minst fyra veckor före auktionsdagen å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen å det ställe, der auktionen hålles. Är för viss stad förordnad, att auktion å fast egendom skall jemväl på annat sätt kungöras, lände ock det till efterrättelse.

Skall försäljning ske på grund af förordnande, som i 28 § sägs, må kungörelse om auktionen ej utfärdas förr än det skuldebref, hvarå borgenären sin fordran grundat, blifvit i hufvudskrift till auktionsförrättaren aflemnadt.

100 §.

Kungörelse om auktion å fast egendom skall tillika innehålla, att de, hvilka hafva fordran, som bör ur egendomen gäldas, eller annan rätt, som skall vid auktionen iakttagas, ege att dervid sin rätt bevaka. De, hvilka hafva in-teckning i egendomen eller fordran eller rättighet, hvarför egendomen enligt 11 Kap. 2 § Jorda-balken häftar, eller ega rätt till ränta eller annan afgäld, som bör ur egendomen utgå med förmänsrätt enligt 17 Kap. 6 § Handels-balken, skola derjemte, der de äro kände och inom riket boende, om auktionen underrättas genom särskilda kallelsebref, hvilka auktionsförrättaren skall till dem med posten afsända så tidigt, att kallelserna må kunna komma dem tillhanda minst fjorton dagar före auktionen.

101 §.

Är ej auktion så kungjord, som i 99 § sägs, varde den instäld, och sätte auktionsförrättaren ut annan tid dertill. Ej må dock auktion inställas förty

att kungörelsen ej varit i en eller annan kyrka uppläst, der den eljest allmänligen ågått.

102 §.

Då utlyst auktion i följd af laga hinder inställes, varde, der så ske kan, det i länskungörelserna så ock å landet i tingslagets kyrkor och i stad genom anslag, som förut är sagdt, före den utsatta dagen kungjordt.

103 §.

Nu skall egendomen säljas, uppläse då auktionsförrättaren så väl protokollet öfver utmätningen eller det utslag, hvarigenom öfverexekutor om egendomens försäljning förordnat, som ock gravationsbevis och de öfriga handlingar, som i 97 och 98 §§ nämnas, och anmane dem, hvilka äro tillstädes och hafva fordran eller rättighet, som skall vid auktionen iakttagas, att sådant anmäla. Auktionsförrättaren meddele derefter fullständig och tydlig underrättelse om sättet för försäljningen; gifve ock tillkänna tiden, då köpeskillingen sist skall vara gulden.

Egendomen säljes i uppslag, der ej gäldenären före auktionen yrkar, att försäljningen skall ske genom utrop i upp- och afslag.

104 §.

Skola flere fasta egendomar, som för en fordran äro gemensamt intecknade, säljas, varde, så framt någon af dem häftar för särskild inteckning eller kommit i särskild egares hand, hvarje egendom för sig till försäljning utropad. Gå ej vid denna försäljning egendomarne så högt, att fordran, för hvilken de äro gemensamt intecknade, fullt kan gäldas; då skola, der ej innehafvaren af denna fordran samtycker, att vid de skedda utropen må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingarne brister genast erlägges, alla egendomarne gemensamt utropas till försäljning. Äro två eller flera bland egendomarne i samme egares hand, skall ock, der han det äskar, gemensamt utrop ega rum af de egendomar, som honom tillhöra. Ej skola dock fastigheter i särskilda län eller städer, eller fastighet å landet och sådan i stad gå i en försäljning, der ej fastigheterna tillhopa utgöra en egendom, eller alla rättegande det medgifva.

Gå ej vid det gemensamma utropet egendomarne öfver sammanlagda beloppet af det, som bjudits vid de särskilda utropen; stånde vid första försäljningen fast: gå de högre; gälle sista försäljningen, och varde öfverskottet på de gemensamt utropade egendomarne fördeladt efter de uppskattningsvärden, hvarefter allmän bevillning utgick för nästföregående år. Har någon af egendomarne blifvit styckad, och finnes ej sådant uppskattningsvärde för hvarje del; då skall den på egen-

domen belöpande andel i öfverskottet mellan delarne skiftas efter den för hvarje del bjudna köpeskilling.

Då beräknas skall, huruvida de först bjudna köpeskillingarne förslå till gäldande af den gemensamma inteckningen, skall, med tillämpning af de i 127, 128 och 129 §§ stadgade grunder, hvarje fordran, som på frågan inverkar, upptagas till det belopp, hvartill den beräknas uppgå den dag, å hvilken enligt 121 § sammanträde för köpeskillings fördelning skall ega rum.

105 §.

Häftar egendom, på grund af inteckning eller enligt 11 Kap. 2 § Jordabalken, för servitut, nyttjanderätt, eller rätt till afkomst eller annan förmån, som åt någon upplåtits att af egendomen utgå; varde egendomen till försäljning utropad med förbehåll om rättighetens bestånd. Finnes härvid att någon, som eger bättre rätt, ej kan ur den bjudna köpeskillingen erhålla full godtgörelse; då skall, derest ej denne samtycker att vid det skedda utropet må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingen brister genast af rättighetens innehafvare till auktionsförrättaren erläggas, egendomen utropas å nyo, utan förbehåll om rättighetens bestånd. Stiger köpeskillingen då högre, gälle sista försäljningen; i annat fall stånde vid den första fast.

Vid beräkningen huruvida den först bjudna köpeskillingen förslår åt dem, som ega bättre rätt, varde förfaret så som i 104 § om fordrans beräkande är stadgadt.

106 §.

Finnes å egendom, då den säljas skall, växande gröda, och tillhör den ej brukare eller annan, som har nyttjanderätt till egendomen; gånge grödan i samma utrop som egendomen, och varde det före utropet kungjordt.

107 §.

Då inrop skett, gälde köparen genast en sjettedel af köpeskillingen antingen i reda penningar eller ock medelst aflemnande af skuldebref, som är i den sålda egendomen intecknad; dock må skuldebref godkännas endast så vidt dess kapital ligger inom inropssumman, så ock inom det af utmätningsmannen å egendomen satta värde samt inom det uppskattningsvärde, hvarefter allmän bevillning för egendomen utgick för nästföregående år. Vill köparen, i stället för att gälda sjettedelen, ställa pant eller borgen såsom för egen skuld för en femtedel af köpeskillingen, vare det ock gilt. Gitter ej köpare gälda, eller säkerhet ställa, som nu är sagdt, varde egendomen genast å nyo utropad.

108 §.

Göres å första auktionen anbud, som efter 107 § må antagas, varde egendomen då såld, der ej gäldenären och borgenären öfverenskomma, att ny auktion skall ske, och sådant icke bestrides af annan, hvars rätt är i fråga. Kan ej försäljning ske, förty att bud ej göres eller antages; då skall ny auktion hållas å samma ställe fyra veckor derefter, hvarom auktionsförrättaren skall genast meddela underrättelse, och foga han anstalt, att kungörelse om tiden för den nya auktionen varder uti länskungörelserna införd samt minst fjorton dagar före auktionen å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen, som i 99 § stadgas: sker ej försäljning, varde ytterligare auktion, så ofta det erfordras, utsatt och tiden dertill kungjord, som nu är sagdt; gälle ock om egendomens försäljning vid hvar senare auktion hvad om försäljning å första auktionen stadgadt är.

109 §.

Innan auktion avslutas, meddele auktionsförrättaren underrättelse om tiden, då efter 121 § sammanträde för fördelning af köpeskillingen hållas skall; så ock om stället för sammanträdet.

110 §.

Sist å det sammanträde, som i 121 § sägs, skall af köpeskillingen allt vara till auktionsförrättaren guld, för hvilket icke efter 111 § anstånd blifvit lemnadt. Är det ej guld, vare köpet ogilt, och besörje genast auktionsförrättaren att egendomen varder till försäljning ånyo utlyst, som i 99 § föreskrifves. Går egendomen vid nya utropet till mindre än förra köpeskillingen med laga ränta derå från den dag, då betalning sist bort ske, ersätte förre köparen skilnaden; går egendomen till mera, hafve förre köparen ej rätt till öfverskottet. Kostnaden för senare försäljningen skall ock af förre köparen gäldas, der den ej kan genom öfverskott å köpeskillingen godtgöras. Är pant eller borgen stäld för köpeskillingen, låte auktionsförrättaren, der sådant erfordras till gäldande af hvad förre köparen utgifva bör, ofördröjligen försälja panten i den ordning, som om utmäta lösören stadgas, eller utsöka borgensförbindelsen hos löftesmannen.

111 §.

Visar köpare, att fordringsegare, som skall ur egendomen erhålla betalning, låtit honom öfvertaga skulden och lemnat anstånd med betalningen, njute till godo de vilkor, som dervid blifvit tingade. Finnes, sedan fordringsegare förnöjde äro, öfverskott å köpeskillingen, och beviljar gäldenären anstånd med betalning deraf, vare lag samma.

112 §.

Sedan köparen fullgjort sin betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, utfärde auktionsförrättaren köpebref å egendomen.

113 §.

Köparen eger att tillträda egendomen, då han sin betalningsskyldighet fullgjort; och gifve, der så fordras, utmätningssmannen dertill handräckning. Har ej gäldenär annat hemvist att tillgå, anvisa utmätningssmannen honom nödiga rum; och må han efter försäljningen sitta i dem qvar, å landet tre månader och i stad till nästa fardag. Om landbos och hyresmans rätt till fardag skils i 16 Kap. Jordbalken.

114 §.

Då köpeskillingen blifvit gulden, vare egendomen i köparens hand fri från ränta, utskyld eller annan för egendomen utgående afgift, som före försäljningsdagen till betalning förfallit, så ock från annan förre egarens gäld, der ej köparen gälden öfvertagit.

115 §.

Ej må den, som förrättar auktion å utmätt egendom, sjelf köpa något, som å den auktion säljes.

6 Kap.

Om redovisning och fördelning af medel, som till följd af utmätning influtit.

116 §.

Då utmätt lös egendom blifvit såld, skall utmätningssmannen, skyndsamligen och, der ej nedan annorlunda stadgas, sist inom fjorton dagar efter försäljningen, af försäljningssumman, så långt den förslår, tillhandahålla den, som utmätning vunnit, betalning för hans fordran. Haflva penningar annorledes än efter försäljning till utmätningssmannen influtit, skola de inom lika tid derefter hållas borgenären tillhanda.

Innan dom eller utslag, på grund hvaraf utmätning skett, vunnit laga kraft, må dock betalning ej af borgenären lyftas annorledes än mot pant eller borgen.

Har fogde till utmätningssman i sitt ställe satt annan man, fullgöre dock fogden sjelf hvad, efter ty ofvan är sagdt, utmätningssman åligger, der han ej åt

den, som förrättat utmätningen, uppdragit att medlen borgenären tillhandahålla, och denne derom blifvit underrättad.

117 §.

Har, då någon vunnit utmätning å lös egendom, som annan hade under panträtt i handom, panthafvaren, såsom i 71 § sägs, förklarar sig nöjas med att för sin betalning hålla sig till köpeskillingen, njute han sin rätt till godo inom den tid, som i 116 § stadgas.

118 §.

Borgenär, som, då lös egendom för annans fordran utmättes, hade panträtt i egendomen, utan att hafva den under panträtt i handom, eller ock egde rätt att till säkerhet för sin fordran hålla egendomen qvar, vare ock berättigad att ur köpeskillingen, efter ty nedan sägs, undfå betalning, såvida han derom hos utmätningssmannen före auktionen framställt yrkande.

119 §.

Nu har, då lös egendom blifvit för en borgenärs fordran utmätt, annan borgenär, som derå jemväl vunnit utmätning, påstått bättre förmånsrätt, än utmätningen medför, eller har sådant yrkande, som i 118 § sägs, blifvit af borgenär inom föreskrifven tid framställt: finnes ej full tillgång för borgenärerne och kunna de ej åsämjas, huru medlen skola fördelas; bestämme utmätningssmannen viss tid för medlens fördelning och kalle borgenärerne, så ock, då fråga är om fordran, hvarför utmätning ej skett, gäldenären att med utmätningssmannen å uppgifvet ställe sammanträda för att sin rätt i afseende å fördelningen iakttaga och bevaka. Sådan kallelse skall tre gånger, första gången minst tio dagar före sammanträdet, i allmänna tidningarna införas, der ej alla rättegående annorledes så tidigt underättas om sammanträdet, att de sjelfva eller genom ombud kunna sig der infinna.

Då sammanträde för köpeskillingens fördelning erfordras, men utmätningssrättaren ej är behörig att sådant sammanträde hålla, insände han genast de medel, som fördelas skola, samt protokollet öfver utmätningen och öfriga till ärendet hörande handlingar till fogden, som derefter vidare förfar på sätt ofvan är stadgad.

120 §.

Finnes i fall, som i 119 § nämnes, full tillgång till alla fordringarnas gäldande eller åsämjas borgenärerne om fördelningen, men gitter ej borgenär, som efter 118 § yrkar betalning utan att han fått utmätning, visa att gäldenären medgifvit honom betalning ur köpeskillingen; hålle utmätningssmannen inne hvad å sådan borgenärs fordran belöper och kalle, såsom ofvan sägs, honom och gälde-

nären till sammanträde för att sin rätt bevaka. Ej må deraf öfrige borgenärer uppehållas i sin rätt till utdelning.

Är utmättingsförrättaren ej behörig att sammanträdet hålla, gälle hvad för ty fall i 119 § sägs.

121 §.

Sedan fast egendom blifvit utmättningsvis såld, ege de, hvilka anse sig hafva rätt till betalning ur köpeskillingen, så ock gäldenären att å fyratioandra dagen efter auktionen å utsatt ort och timme inför auktionsförrättaren sammanträda för att höras angående köpeskillingens fördelning.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, så vidt ske kan, kungjordt på sätt i 102 § sägs; upphör hindret, utsätte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte det kungöras tre gånger i allmänna tidningarna, första gången minst tio dagar före sammanträdet.

122 §.

Finnes behållen afkomst af såld fast egendom att tillgå, eller är, i det fall att enligt 110 § egendomen gått under nytt utrop, förre inroparen skyldig att utgifva ersättning, varde den tillgång jemte köpeskillingen fördelad.

123 §.

Vid sammanträde, hvarom förut är sagdt, afgifve förrättningsmannen redogörelse dels för den tillgång, som skall fördelas, dels ock för de fordringar, för hvilka anspråk på betalning ur köpeskillingen blifvit anmaldt eller egendomen på grund af utmätning eller, der fråga är om fast egendom, enligt de i 97 och 98 §§ nämnda handlingar finnes häfta; och ege derefter tillstädesvarande borgenärer samt gäldenären, der han när är, att andraga hvad de till bevakande af sin rätt akta nödigt.

124 §.

Varda alla borgenärer, vilkas rätt är af fördelningen beroende, så ock gäldenären ense huru fördelningen må ske; uppgöre förrättningsmannen i öfverensstämmelse dermed fördelningslängd samt låte dem, som deråt nöjas, sitt godkännande å längden teckna; och varde derefter utdelning genast verkställd, dock mot pant eller borgen, der enligt 134 eller 135 § sådan säkerhet ställas bör.

125 §.

Nu kan ej öfverenskommelse träffas, såsom i 124 § sägs; finnes ärendet an-

hängigt hos utmättningsman, afgifve han genast skriftligt förslag, huru tillgångarne må fördelas; och ege sedan den, som dermed icke åtnöjes, att ehvad han vid sammanträdet varit tillstädes eller icke, inom den tid och i den ordning, som i 9 Kap. bestämmes, hos öfverexekutor anhängiggöra sin klandertalan, vid äfventyr, om det försummas, att förslaget kommer att såsom laga kraft vunnet till efterrättelse lända. Varder klandertalan anhängiggjord, pröfve öfverexekutor, om och i hvad mån klandret må till ändring i utmättningsmannens förslag föränleda. Under klandertiden skall förslaget hos utmättningsmannen hållas tillgängligt för den, som önskar deraf taga del.

126 §.

Kan, då fråga om fördelning omedelbart hos öfverexekutor anhängig är, öfverenskommelse, såsom i 124 § sägs, ej träffas, pröfve han genast hvad en hvar i utdelning tillkomma bör och afkunne sitt utslag muntligen.

127 §.

Vid fördelning af köpeskillingen för utmättningsvis såld fast egendom skall för fordran, som, enligt de i 97 och 98 §§ omförmälda handlingar, är i egendomen in-tecknad eller eljest deri eger förmånsrätt enligt 17 Kap. 9 § Handels-balken eller 11 Kap. 2 § Jorda-balken, den derå enligt förmånsrättsordningen belöpande utdelning beräknas, ändå att fordringen ej blifvit anmäld; och varde, om fordringsbeviset ej företes, utdelningen beräknad efter ty ofvan nämnda handlingar utvisa. Ränta å sådan fordran, så ock årlig afkomst eller förmån, hvarför in-teckning skett, beräknas för ett år, der det ej visas, att de för annan tid in-estå.

För annan fordran, än här ofvan nämnes, må ej utdelning åtnjutas, der den ej före auktionen blifvit af fordringsegaren anmäld och skall utgå med förmånsrätt framför de fordringar, som i 17 Kap. 9 § Handels-balken nämnas; dock att förmånsrätt på grund af stadgandet i 4 § af samma Kap. ej må göras gällande i annat fall, än att fastigheten är till konkurs afträdd.

128 §.

Är någon berättigad att af medel, som till följd af utmätning influtit, erhålla betalning för fordran, som icke är förfallen och derå ränta ej skall guld-ås före förfallodagen, varde vid fördelningen fordringen beräknad till det belopp, som, efter en räntefot af fem för hundra om året, utgör fordringens värde å fördelning-åsdagen. Skall utdelning ske allenast för ränta eller annan dylik fordran, som ej är till kapitalet bestämd, varde fordringen efter samma räntefot uppskattad till sitt kapitalvärde å fördelning-åsdagen, hvarvid uppskattningen af lifrätas kapitalvärde skall ske med användande af den dödlighets- och lifslängds-tabell för riket, som af vederbörande myndighet sist blifvit utgifven innan denna lag träder i kraft,

och skola enahanda grunder jemväl tillämpas vid uppskattning af skadestånd, som, då rätt till afkomst eller annan förmån af fast egendom vid försäljningen gått förlorad, bör, efter ty särskildt stadgad är, till rättighetens innehafvare ur egendomen utgå och ej annorledes är till beloppet lagligen bestämdt.

129 §.

Är fråga om fordrans eller för fordran beviljad in-tecknings giltighet beroende på särskild pröfning eller afgjord genom beslut, som ej vunnit laga kraft, eller är in-teckning för fordran sökt, men ej beviljad, varde hvad å fordringen enligt för-månsrättsordningen belöpa kan vid fördelningen afsatt, intill dess frågan om borge-närs rätt blifvit slutligen afgjord.

Finnes eljest fordran tvistig, varde borgenären hänvisad att sin talan efter stämning anhängiggöra och hvad å fordringen belöper afsatt, såsom nyss är stad-gadt. Vill annan, hvars rätt är af frågan beroende, sjelf stämma; stånde det ho-nom fritt.

130 §.

Då enligt 127 § utdelning för fordran beräknas, utan att fordringsbeviset blifvit företedt, så ock då medel enligt 129 § afsättas, varde bestämmelse tillika meddelad, huru beloppet fördelas skall, för det fall att detsamma eller någon del deraf sedermera finnes ej böra tillkomma den borgenär, för hvars fordran det blif-vit beräknadt eller afsatt.

131 §.

Varder, utan att gäldenären det medgifvit, betalning tillerkänd borgenär ur egendom, som ej varit för hans fordran utmätt, och är ej heller fordringen förut genom dom eller utslag faststæld, ege gäldenären rätt att stämma om återvinning inom sex månader efter det fördelningen vann laga kraft.

132 §.

Klander mot utmätningsmannens fördelningsförslag eller öfverexekutors be-slut i fördelningsfråga gälle ej för annan än den, som klandret väckt.

133 §.

Vill borgenär, innan utmätningsmannens fördelningsförslag eller öfverexeku-tors beslut om fördelningen vunnit laga kraft, lyfta hvad honom derigenom tillagdt blifvit, ege dertill rätt; ställe dock pant eller borgen för hvad han lyfter, der ej öfverexekutor finner skäligt tillåta, att lyftning må utan sådan säkerhet ske.

Har full betalning blifvit borgenär tillagd, efter ty han yrkat eller, om hans fordran ej varit anmäld, enligt de i 127 och 128 §§ stadgade grunder; då må,

utan hinder af hans uteblifvande från sammanträdet, de borgenärer, som äro tillstädes, öfverenskomma, att lyftning må ske utan pant eller borgen; och vare det gilt, der ej gäldenären det bestrider, eller enligt 134 eller 135 § säkerhet ställas bör.

134 §.

Är auktion å utmätt fast egendom öfverklagad eller har den för klagan öfver auktionen bestämda tid icke tilländagått, må ej, mot köparens bestridande, utdelning ur köpeskillingen lyftas annorledes än mot pant eller borgen.

135 §.

Är utmätning i död mans bo verkställd, och vill, innan tid till egendomsafträde ute är, borgenär för sin fordran njuta betalning, vare, i fråga om hans skyldighet att ställa borgen eller annan säkerhet för hvad han lyfter, gällande hvad derom särskildt stadgadt är.

136 §.

Belopp, som jemlikt 129 § blifvit vid fördelningen afsatt för någon borgenärs fordran, skall ofördröjligen i länets ränteri nedsättas. Har borgenärens anspråk blifvit godkändt genom dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, vare han dock berättigad att beloppet mot pant eller borgen lyfta. I annat fall må på öfverexekutors pröfning ankomma, huruvida beloppet, innan fråga om rätt dertill blifvit afgjord, må mot pant eller borgen lyftas, vare sig af den borgenär, för hvilken det blifvit afsatt, eller af annan, hvilken på grund af bestämmelse, hvarom i 130 § sägs, medlen kunna tillfalla.

137 §.

Medel, som vid köpeskillings fördelning å landskansli blifvit borgenär tillagda, men icke af honom lyftas, skola i länets ränteri nedsättas. Lag samma vare, der fördelning skett annorstädes än å landskansli, och borgenären ej inom fyra veckor derefter medlen lyfter.

Är enligt 127 § utdelning beräknad, utan att fordringsbeviset blifvit föredt, och anmäler sig ej fordringsegaren inom natt och år efter det fördelningen vunnit laga kraft, må medlen, mot pant eller borgen, lyftas af annan, som de enligt 130 § kunna tillfalla.

138 §.

Medel, som jemlikt 136 och 137 §§ skola i landtränteri nedsättas, må, der någon rättägande det äskar, insättas i bankinrättning, som af öfverexekutor god-

kännes, för att der mot ränta inestå, under den tid öfverexekutor bestämmer; och komme räntan den borgenär till godo, som finnes till medlen berättigad.

139 §.

Är ej utmätning förrättad och, der lösegendom af annat slag, än i 140 § sägs, tagits i mät, försäljning deraf verkställd inom två månader, sedan kronofogde emottagit de handlingar, som i 54 eller 56 § nämnas, och inom en månad sedan stadsfogde sådana handlingar emottagit; svare fogden sjelf för det belopp, hvarför utmätning bort ske, der han ej visar, att borgenär lemnat gäldenär anstånd med betalningen eller att för utmätning eller försäljning mött hinder, som utmätningensmannen ej kunnat förekomma. Möter sådant hinder, bör det, vid äfventyr att det eljest ej må till ursäkt räknas, genast antecknas i den dagbok, som skall af utmätningensmannen hållas.

140 §.

Är fartyg eller gods i fartyg utmätt, eller skall utmätt fordran eller rättighet säljas, och varder ej det utmätta såldt å landet inom tre månader och i stad inom två månader efter det fogden emottagit de i 54 och 56 §§ nämnda handlingar; vare om hans ansvarighet lag som i 139 § sägs.

141 §.

Då sammanträde för fördelning af köpeskilling för lös egendom skall ega rum, vare utmätningensmannen pliktig att utsätta sammanträdet att hållas inom fjorton dagar eller, om kungörelse i allmänna tidningarna erfordras, inom fyra veckor efter försäljningen.

142 §.

Har utmätning af fast egendom skett, skall utmätningensmannen så skyndsamt vidtaga alla de åtgärder, hvilka på honom ankomma, att egendomens försäljning ej må genom hans vållande fördröjas å landet öfver fyra månader och i stad öfver tre månader från mottagandet af de i 54 och 56 §§ nämnda handlingar.

143 §.

Försummar borgenär att ur utmätt egendom taga betalning, hafve ej rätt till ränta från den tid det af honom berott att betalning njuta, der ej på grund af stadgandet i 138 § sådan ränta må honom tillgodokomma.

Har någon fått lyfta köpeskillingsmedel, innan frågan om bättre rätt dertill blifvit slutligen pröfvad, och finnes han sedan pliktig att det lyftade eller någon del deraf återbära, gälde ränta efter sex för hundra om året.

144 §.

Förhåller utmättningsman medel för fordringsegare, då denne eger rätt att dem utfå och till erhållande deraf sig anmäler, gälde ränta efter sex för hundra om året och ansvare dessutom för tjenstefelet.

7 Kap.

Om qvarstad, skingringsförbud samt reseförbud, så ock annan handräckning, som af öfverexekutor gifvas må.

145 §.

Begär borgenär hos öfverexekutor, till säkerhet för sin fordran, qvarstad å så mycket af gäldenärens lösa egendom, som kan mot den fordran svara, eller äskar man qvarstad å visst gods, som annan innehafver och hvartill man bättre rätt påstår; har sökanden företett sannolika skäl för sin talan, och pröfvar öfverexekutor, det fara är att gäldenären undansticker eller förstör godset; varde då qvarstad beviljad.

146 §.

Pröfvar öfverexekutor full anledning ej vara att bevilja qvarstad efter 145 §, eller äskar borgenär eller den, som påstår bättre rätt till visst gods, att gäldenär tillhörig lös egendom eller det gods, hvarom fråga är, må ställas under förbud att säljas eller skingras; då må sådant förbud, när skäl dertill äro, af öfverexekutor beviljas. Finnes gäldenärs gods eller det, hvarom tvistas, hos tredje man, må ock denne förbjudas att det utgifva.

147 §.

Öfverexekutor ege makt att, när skäl dertill äro, sätta fast egendom och hvad dertill hörer under förbud att säljas eller skingras. Är synnerlig fara, att det, som under sådant förbud satt är, genom vanvård eller annorledes i större mån försämras, vare lag, som i 81 § sägs.

148 §.

Vid pröfning af lagsökningsmål ege, ändå att betalningsskyldighet ej kunnat gäldenären åläggas, öfverexekutor att, der så skäligt finnes, bevilja qvarstad å gäldenärs lösa gods eller stadga förbud mot skingring.

149 §.

Då qvarstad lägges å lös egendom, varde med den så förfaret, som då dylik egendom utmättes; dock vare, der qvarstaden ej sker till säkerhet för fordran, värdering icke af nöden.

Ej må för fordran qvarstad läggas å egendom, som icke får i mät tagas.

150 §.

Finner öfverexekutor skäl att i qvarstad sätta afrad, hyra eller ränta, som af fast egendom faller, varde, på sätt i 80 § sägs, syssloman tillsatt att medlen uppbära och förbud den betalningsskyldige kungjordt. Den som blifvit satt till syssloman skall tillse, att utskyld eller afgift, som bör för egendomen gäldas och under qvarstadstiden till betalning förfaller, gulden varder.

151 §.

Lös egendom, som ställes under skingringsförbud, förblifve under innehafvarens värd och nyttjande; sker förbudet till säkerhet för fordran, varde egendomen värderad, såsom i fråga om utmätning är sagdt.

152 §.

Äro penningar satta i qvarstad, eller hafva medel, hvarom i 150 § förmäles, till syssloman infutit, ege öfverexekutor, der borgenär eller gäldenär det äskar, förordna om medlens insättande i bankinrättning, såsom i 138 § sägs.

153 §.

Är fara för handen, att gäldenär begifver sig från riket utan att efterlemnna känd egendom, som mot gälden svarar, eller att någon, som häftar i skuld för hushyra, kost, skeppslega eller annat dylikt, afviker från orten, utan att borgenären har säkerhet i kvarlemnadt gods; då ege öfverexekutor förbjuda gäldenären att afresa från orten, innan han gjort rätt för sig; dock må sådant reseförbud ej gälla för längre tid än sex veckor. Öfverträdes förbudet, varde gäldenären återhemtad och, der borgenär det äskar, i häkte insatt, under den tid förbudet gäller.

154 §.

Har ej den, som vunnit qvarstad eller skingringsförbud, inom tretio dagar, och den, som utverkat reseförbud, inom fjorton dagar efter det öfverexekutors förordnande derom gafs, hos gäldenären genom lagsökning sin fordran kräft eller sin talan till domstol instämt eller fullföljer han ej genast eller å föreskrifven tid sin talan, der den hos öfverexekutor eller domstol anhängig är; gånge qvarstaden eller

förbudet åter. Har i det fall, hvarom i 148 § skils, borgenär fört klagan mot öfverexekutors utslag, så vidt derigenom betalning ej blifvit honom tillerkänd, må tiden för talans instämmande räknas från den dag Hofrättens utslag gafs.

Skall lagsökning eller stämning, hvarom nu är sagdt, delgifvas genom kungörelse i allmänna tidningarna, hafve den, som qvarstaden eller förbudet vunnit, sin rätt förvarat, om första kungörandet skett inom nu stadgad tid och hvad i öfrigt i ty fall föreskrifvet är rätteligen fullgöres.

155 §.

Qvarstad och skingringsförbud, som till säkerhet för fordran beviljade blifvit, så ock reseförbud upphöre, då gäldenären pant eller borgen ställer.

156 §.

Pröfvas de omständigheter, som föranledt qvarstad eller förbud, ej vidare vara för handen, må qvarstaden eller förbudet af öfverexekutor häfvas, så ock af domstol, då saken dit instämd är.

157 §.

Har man egenmäktigt pantat något till sig eller skilt annan från det han innehar eller eljest sjelf tagit sig rätt; ege öfverexekutor att genast besittningen eller annat förhållande, som rubbadt är, återställa; och svare den, som sig förgrep, vid domstol.

Den, mot hvilken sådan handräckning gifves, vare ej förment att sin talan vid domstol efter stämning utföra.

158 §.

Vägrar hyresman eller brukare af annans jord att på anmaning afflytta, då bestämd legotid tilländagår eller, om viss legotid ej varit utsatt, fardag i följd af uppsägning inne är, eller skyldighet att afflytta i följd af underlåtenhet att å utsatt tid erlægga hyran eller afgälden enligt lag eller bestämmelse i hyres- eller brukningsaftalet inträdt, och gitter han ej visa sannolika skäl för sin rätt att qvarsitta; då må öfverexekutor förordna om hans vräkande, om egaren det yrkar.

Om rätt för den, mot hvilken sådan handräckning gifves, att sin talan vid domstol utföra, gälle hvad i 157 § sägs.

159 §.

Qvarstad, skingrings- eller reseförbud eller handräckning enligt 158 § må ej af öfverexekutor beviljas, der ej sökanden ställt pant eller borgen för den skada, som kan genom åtgärden vederparten tillskyndas. Finnes någon, som bör sådan

säkerhet ställa, ur stånd dertill, och har han för sin talan visat synnerliga skäl, ege dock öfverexekutor honom från säkerhets ställande befria.

160 §.

Ansökning om qvarstad, förbud eller annan handräckning skall göras skriftligen. Ej må ansökningen bifallas innan tillfälle att derå svara blifvit vederparten lemnadt; finner öfverexekutor saken sådan, att den dylikt uppskof ej tåla kan, ege han att den äskade åtgärden bevilja tills vidare och intill dess annorledes förordnad varder, dock icke i det fall, hvarom i 158 § sägs.

161 §.

Finner öfverexekutor, att den, som talan anhängiggjort, saknar skäl dertill, gifve genast sitt beslut derom. Skall någon i målet höras, förordne öfverexekutor, huru det ske må; och ege öfverexekutor dervid förelägga vite eller äfventyr att, om part försummar fullgöra hvad honom varder ålagdt, målet ändå afgöres.

Hvad här är stadgadt vare ock gällande i andra hos öfverexekutor förekommande utsökningsmål, för hvilka annan ordning ej finnes i denna lag föreskrifven.

8 Kap.

Om kostnad i utsökningsmål.

162 §.

I mål, hvarom i 2 Kap. handlas, tillägge öfverexekutor sökanden, der han saken vinnner, ersättning för all nödig kostnad, som lagsökningen medfört. Varder målet såsom tvistigt förvisadt till domstol; då må ersättning tilläggas vederparten för hans kostnad; och ege ändå domstolen, när målet der fullföljes, pröfva hvad ersättning den ene parten bör till den andre gifva för kostnaden hos öfverexekutor.

163 §.

I andra utsökningsmål, än i 162 § nämnas, bestämme öfverexekutor, efter ty skäligt finnes, om och till hvad belopp den tappande parten bör till den andre gälda ersättning för hans kostnad i målet.

164 §.

All nödig kostnad för utmätning samt utmätt egendoms vård och försäljning, så ock för köpeskillingens fördelning skall ur den utmätta egendomen gäldas; kostnad, som ej sålunda gulden varder, skall af sökanden betalas.

Sökes utmätning på grund af dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, vare sökanden pligtig att utmätningskostnaden förskjuta, om utmätningsmannen det äskar.

165 §.

Kostnad för annan förrättning, än i 164 § omförmäles, skall, der utmätningsmannen det äskar, förskjutas af den som åtgärden sökt.

Är i dom eller utslag, som skall verkställas annorledes än genom utmätning, föreskrift gifven, att verkställigheten skall ske på den tappande partens kostnad; då skall ock bevislig och nödig kostnad hos honom af utmätningsmannen uttagas.

9 Kap.

Om klagan öfver utmätningsmans förfarande.

166 §.

Vill man klaga öfver utmätningsmans förfarande i mål, hvarom denna lag handlar, göra det skriftligen hos öfverexekutor.

167 §.

För klagan öfver utmätning ege gäldenär tid intill klockan tolf å femtonde dagen sedan utmätningen fullbordats eller blifvit i fall, hvarom i 75 § sägs, hos gäldenären verkställd. Är borgenär missnöjd med förrättningen, ingifve sin klagskrift inom samma tid, efter det han erhöi del af protokollet öfver utmätningen.

168 §.

Vill någon klaga öfver utmätningsmans åtgärd vid auktion å fast egendom, göra det före klockan tolf å femtonde dagen derefter.

169 §.

Är någon missnöjd med förslag till fördelning af köpeskilling för utmätningsvis såld egendom, hvilket enligt 125 § blifvit af utmätningsman upprättadt, ingifve sin klagskrift till öfverexekutor före klockan tolf å tjugonde dagen, sedan förslaget afgafs.

170 §.

Försittes den i 167, 168 eller 169 § stadgade tid för klagan, och visas ej inom samma tid laga förfall, varde klagan, så vidt den åsyftar att vinna ändring

i utmätningssmannens åtgärd, ej upptagen till pröfning. Visas förfall, sättes öfverexekutor ut ny tid för klaganden att målet fullföljas.

Vid förrättning, som i nämnda §§ omförmäles, meddele utmätningssmannen underrättelse om hvad för ändrings sökande iakttagas bör samt äfventyret, om det försummas.

171 §.

Har i fall, som i 170 § afses, klagan blifvit i rätt tid förd, och styrker klaganden, att laga hinder möter för utbekommande af protokollet öfver den klandrade förrättningen, förelägge öfverexekutor honom viss tid för protokollets ingifvande samt äfventyr att underlåtenhet deraf ej må föranleda vidare uppehåll med målets afgörande.

172 §.

Påstår den, som öfver utmätning eller auktion klagar, att vid förrättningen annorledes tillgått, än utmätningssmannens protokoll utvisar, ege öfverexekutor, der sådant för pröfning af klagandens talan finnes nödigt, förordna om vittnens hörande vid domstol.

173 §.

Yrkar borgenär hos öfverexekutor, att utmätningssman skall, efter ty i 139 och 140 §§ stadgas, sjelf svara för hvad utmätas bort, eller söker någon eljest hos öfverexekutor skadestånd af utmätningssman, förty att han i utsökningssmål orätt förfarit; ege öfverexekutor, der han finner sökandens rätt uppenbar, honom dertill förhjelpa. I annat fall varde sökanden hänvisad att sin talan efter stämning vid domstol utföra.

174 §.

Då klagan öfver utmätningssmans åtgärd hos öfverexekutor anmäles, ege han, om skäl dertill finnes och saken ej tål uppskof, att tills vidare i afbidan på det slutliga utslaget inställa vidare fortgång af åtgärden eller meddela den rättelse deri, hvartill omständigheterna föranleda.

175 §.

I mål, hvarom i 167, 168 eller 169 § förmäles, skall öfverexekutors slutliga utslag gifvas i den ordning, som i 34 § stadgas.

176 §.

Ej må klagan öfver utmätning hindra förrättningens fullbordan eller egen-

domens försäljning, eller klagan öfver annan af utmättningsman vidtagen åtgärd verka uppehåll deri, med mindre öfverexekutor annorledes förordnar.

10 Kap.

Om klagan öfver utslag i utsökningsmål.

177 §.

Nöjes ej part åt öfverexekutors beslut i utsökningsmål, ege deröfver i Hofrätten sig besvära; och åligger det öfverexekutor, då slutligt utslag gifves eller auktion å fast egendom af honom hållen är, att tillika meddela underrättelse om hvad vid ändringssökande iakttagas bör samt äfventyret, om det försummas. Ej må gäldenär söka ändring i utslag, hvarigenom mål blifvit såsom tvistigt till domstol förvisadt.

178 §.

Har öfverexekutor genom särskildt beslut utlåtut sig öfver omständighet, som angår målets behandling; deröfver må ej besvär anföras annorledes än i sammanhang med hudvudsaken. Ej vare part förment att särskildt öfverklaga förordnande, som enligt 160 eller 174 § före målets slutliga afgörande meddelas. Tilltror part sig visa, att utsökningsmål af öfverexekutor onödigt uppehålles; ege då att deröfver klaga.

179 §.

Vill någon öfverklaga öfverexekutors slutliga utslag, som muntligen eller efter anslag meddelas i mål, hvarom i 2 Kap. sägs, eller i fråga om fördelning af köpeskilling för fast egendom, som blifvit af öfverexekutor såld, eller på klagan öfver utmätning, auktion å fast egendom eller förslag till köpeskillings fördelning; ingifve sina besvär till Hofrätten i mål från Norrbottens, Westerbottens, Jemtlands och Westernorrlands län före klockan tolf å fyratiofemte dagen, samt i mål från öfriga delar af riket före klockan tolf å tretionde dagen eller, då klagan föres mot utslag af öfverexekutor för stad, der Hofrätt har sitt säte, å tjugonde dagen från den dag, då utslaget muntligen afkunnades, eller, om det blifvit efter anslag meddeladt, från den dag, å hvilken utslaget är stäldt.

För klagan öfver auktion, som af öfverexekutor hållen är, vare tid, som nu är sagd, räknad från auktionsdagen.

180 §.

Den, som ej nöjes åt öfverexekutors beslut i andra fall än i 179 § nämnas ege, der beslut blifvit för honom muntligen afkunnadt, tid till klagan, såsom i samma paragraf stadgas; eljest njute han lika tid från det han af beslutet erhöi del.

181 §.

Skall besvärstid räknas från erhållen del af beslutet, låte den vinnande tillställa vederparten beslutet i hufvudskrift eller besannad afskrift, och varde derå tecknad dagen, då tillställandet skett. Vistas vederparten utrikes, eller vet man ej hvar han sig uppehåller, och har han ej för sig stält ombud, varde afskrift af beslutet hos öfverexekutor lemnad, och låte den vinnande sedan i allmänna tidningarna tre gånger, minst fjorton dagar mellan hvarje gång, kungöra, att beslut i det mål gifvet är, och att afskrift af beslutet finnes hos öfverexekutor att tillgå; i ty fall hafve vederparten tid att sig besvära före klockan tolf å nitionde dagen efter sista kungörandet.

182 §.

Vill någon klaga deröfver, att han af öfverexekutor blifvit fäld till ansvar enligt 9, 10 eller 11 § eller till skadestånd enligt 173 §, och är utslaget ej för honom muntligen afkunnadt, hafve för klagan tid, som i 179 § sägs, från den dag, utslaget genom öfverexekutors försorg honom delgafs.

183 §.

Ingifvas ej besvären till Hofrätten inom föreskrifven tid, varde de ej upptagna till pröfning, der ej inom samma tid laga förfall visas; visas laga förfall, sätte Hofrätten ut ny tid.

184 §.

Styrker klaganden, att laga hinder mött för utbekommande af öfverexekutors utslag eller protokoll i målet, förelägge Hofrätten honom viss tid att dermed inkomma vid äfventyr, som i 171 § sägs.

185 §.

Pröfvas den klagande ej hafva skäl för sin talan, gifve Hofrätten genast sitt utslag derå. Finner Hofrätten någon böra öfver besvären höras, vare klaganden pliktig att besvärshandlingarna uttaga och dem i hufvudskrift eller besannad afskrift vederparten tillställa, så ock att inom tid, som Hofrätten bestämmer, räknad från den dag föreläggandet genom anslag inom Hofrätten kungöres, till Hofrätten inkomma med bevis om dagen, då vederparten af besvärshandlingarna

fått del, samt återställa handlingarna eller ingifva styrkt afskrift deraf. Underlåter klaganden att inom föreskrifven tid inkomma med bevis om delgifvandet, och kommer ej heller vederparten in med förklaring; eller varda ej inom samma tid besvärshandlingarna återställda eller styrkt afskrift deraf ingifven; då må ej besvären till vidare pröfning upptagas, med mindre inom sagda tid laga förfall för klaganden visas. Visas förfall, sätte Hofrätten ut ny tid. Styrker klaganden, att vederparten vistas utrikes, eller att ej veterligt är, hvar han sig uppehåller, och har han ej för sig ställt ombud, sätte Hofrätten ock ut ny tid och förelägg tillika klaganden att till Hofrätten ingifva besannad afskrift af besvärshandlingarna och sedan låta i allmänna tidningarna i den ordning, som i 181 § sägs, kungöra, att besvär i målet blifvit anförda, och att besvärshandlingarna finnas hos Hofrätten att tillgå.

186 §.

Har klaganden låtit besvärshandlingarna tillställas vederparten, vare denne pliktig att inom lika tid, som för besvårs anförande i 179 § stadgad är, räknad från den dag handlingarna honom tillställdes, förklaring i målet till Hofrätten ingifva; är kungörelse angående besvären i allmänna tidningarne införd, skall han sin förklaring ingifva inom nitio dagar från sista kungörandet. Kommer han ej in med förklaring inom föreskrifven tid, och visas ej heller inom samma tid förfall; varde han ej vidare i Hofrätten hörd; visas laga förfall, förelägg Hofrätten honom ny tid.

187 §.

Finner Hofrätten nödigt att infordra öfverexekutors utlåtande öfver besvären, åligge klaganden att tillställa öfverexekutor besvärshandlingarna och bevis derom till Hofrätten ingifva, såsom förut är sagdt.

188 §.

Hvad parterne enligt 185, 186 och 187 §§ hafva att iakttaga, så ock äfventyret, om det försummas, låte Hofrätten tecknas å besvärsskriften.

189 §.

Huru mål, som blifvit af öfverexekutor å Gotland afgjorda, må fullföljas i annan ordning, än nu är sagdt; derom är särskildt stadgadt.

190 §.

Föranleda besvären ej ändring i öfverklagade utslaget, gælde den klagande vederpartens kostnader i målet, efter ty Hofrätten pröfvar skäligt. Finnes någon hafva ohemult klagat, böte såsom i 29 Kap. 2 § Rättegångs-balken stadgadt är.

Missfirmar någon hos Hofrätten öfverexekutor, ege Hofrätten, ändå att åtal ej sker, döma den felande till ansvar, när brottsligheten ej är gröfre, än att den må med böter beläggas; är den svårare, låte Hofrätten den brottslige der särskildt åtalas.

191 §.

Då besvär mot öfverexekutors utslag anmälas, ege Hofrätten, när skäl dertill förekommer, att, innan ändringssökandet slutligen pröfvas, förordna att utslaget icke må verkställas eller att, om verkställighet redan följt, ytterligare åtgärd ej må vidtagas.

192 §.

Hofrätts utslag i mål, hvarom i 2 Kap. sägs, må ej hos Konungen öfverklagas. Vill någon i andra utsökningsmål hos Konungen föra klagan öfver Hofrätts utslag, göre det genom besvär, som böra ingifvas inom hälften af den tid, som i 30 Kap. 9 § Rättegångs-balken stadgas, och fullgöre dervid det, som uti 18 § af samma kapitel finnes föreskrifvet. Är den klagande fäld till böter eller till skadestånd enligt 173 §, vare om hans skyldighet att nedsätta hvad honom ådömdt blifvit eller styrka sin fattigdom gällande hvad i fråga om fullföljd af talan mot Hofrätts utslag i brottmål är stadgad.

Litt. B.

Förordning om nya Utsökningslagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall.

1 §.

Den utsökningslag, som nu gillad och antagen är, så ock hvad i denna förordning stadgas, skall lända till efterrättelse från och med den 1 Januari 1879; dock skola mål, som vid nämnde tid redan äro anhängiga, behandlas enligt äldre lag, der ej här nedan annorledes förordnas.

2 §.

Genom nya lagen upphävas, med de deri, så ock i 13 § här nedan gjorda undantag. Utsöknings-balken i den å 1734 års riksdag antagna lag tillika med alla de särskilda stadganden, som utgöra förklaring eller ändring af hvad sagde balk innehåller eller tillägg deri.

3 §.

I Rättegångs-balken af 1734 års lag upphävas:
de i 8 Kap. 2 § förekommande bestämmelser rörande Hofrätts befattning med utmätningsmål;
hvad i 12 Kap. 3 och 4 §§ stadgas om rätt till utmätning samt om doms fullbordan i återvinningsmål;
26 Kap. 2 §; och
hvad 30 Kap. 5 § innehåller om rätt för vinnande part att tillträda fast egendom, som blifvit till fullgörande af Hofrätts dom uppgifven.

4 §.

Alla öfriga i allmän civillag gifna föreskrifter, hvilka äro stridande mot nya lagens bestämmelser, varda ock upphäfda, der ej här nedan annorledes stadgas.

5 §.

Der hänvisning till Utsöknings-balken i lag eller särskild författning förekommer, skall motsvarande bestämmelse i nya lagen eller i denna förordning tillämpas.

I fråga om lyftning af hvad till fullgörande af Hofrätts dom enligt 30 Kap. 5 § Rättegångs-balken utgifvet är skall, i stället för deri åberopade 3 Kap. 5 § Utsökningsbalken, tillämpas hvad i 40 § nya lagen om lyftning af utmätt lös egendom stadgas.

6 §.

Varder skuldfordringsmål, som är anhängigt hos Konungens Befallningshafvande, då nya lagen träder i verket, icke inom natt och år derefter hos Konungens Befallningshafvande så fullföljdt, som i 22 § nya lagen sägs; vare målet förfallet.

7 §.

Skall fast egendom utmättningsvis säljas, och har ej, innan nya lagen träder i kraft, dag för första auktionen blifvit utsatt; då skall, ändå att utmätning skett i öfverensstämmelse med äldre lag, nya lagens bestämmelser gälla i fråga om egendomens försäljning och köpeskillingens fördelning.

8 §.

Efter det nya lagen blifvit gällande, må ej bysättning gäldenär åläggas eller införsel i hans lön beviljas. Ej heller må på grund af förut meddeladt beslut gäldenären i bysättningshäkte hållas. Förut meddelad införsel upphöre, då nya lagen träder i kraft.

9 §.

Der enligt allmän civillag något rättsförhållande är gjordt beroende deraf, att hos Konungens Befallningshafvande borgen ställes, eller fordran angifves eller utsökes, eller klander emot annans anspråk anmäles, vare hvad i ty fall om Konungens Befallningshafvande sägs gällande om öfverexekutor.

10 §.

I stället för hvad 4 Kap. 4, 5, 6, 8, 10, 11, 12 och 13 §§ samt 8 Kap. 11 § Utsökningsbalken af 1734 års lag äfvensom Förordningen den 19 Maj 1756 innehålla, förordnas som följer:

1. Är förskrifning stäld att betalas till innehafvaren; njute han betalning, som den i händer hafver. Finnes förskrifning stäld å någon viss man, och har gäldenären deri gifvit lof att låta den komma i annans hand; vare lag samma.

2. Invänder den, som utgifvit löpande skuldebref, hvarom i föregående punkt sägs, att han dertill blifvit tvungen eller förledd, vare den invändning mot innehafvare, som i god tro är, utan verkan, der utgifvaren försummat iakttaga hvad i 26 § Utsökningslagen stadgas.

3. Hafver borgenär, utan sådant gäldenärens lof, som i 1 punkten sägs, öfverlåtit hans förskrifning till någon annan; hafve då han ej annan rätt, än den, som förskrifningen lyder å.

4. Hafver någon fått invisning å viss man, och får ej betalning af honom; njute då betalning af den, som invisningen gaf, med ränta till sex för hundra, der det ej styrkes, att den, som invisningen fått, varit vållande, att betalning i rättan tid ej följt.

5. Missräkning är ingen betalning. Ehvar den finnes, bör den först rättas, och betalning sedan derefter ske.

6. Nu är viss ort nämnd, der betalning ske bör; lände då det till efter rättelse. Är ej viss ort nämnd; pröfve då öfverexekutor eller Rätten, hvar betalning å gäldenärens kostnad ske bör.

7. Ingen söke annan mans skuldfordran, utan egaren honom sin rätt skriftligen lemnat, eller annorledes dertill lof gifvit.

8. Hafva två eller flere skrifvit skuldebref under, med förbindelse, att en för alla, och alla för en betala; då eger borgenär för fulla gälden betalning få hos hvem han helst vill; och hafve den sedan lika rätt emot de andra, för det han öfver sin del betalt. Hafva de sig ej så förbundet, och äro de ej i bolag samman; gälde då hvar sin del efter hufvudtalet.

9. Är i skuldebref viss och loflig ränta utfäst; hafve den lika rätt med hufvudstolen, der ej för vissa fall i lag annorledes stadgad är.

10. Är skuldebref löpande, vare ej gäldenären skyldig att gälde ränta för längre tid efter förfallodagen än från den dag, då borgenären fordrat betalning, der ej gäldenären annorledes sig förbundet.

11. Nu vill någon resa från orten, som skyldig är för kost, hushyra, skeppslega eller annat slikt; hafve borgenär våld att behålla hans gods till sin säkerhet.

11 §.

I stället för 6 Kap. Utsöknings-balken af 1734 års lag stadgas:

Åskar borgenär, som i fast pant sitter eller vunnit införsel i gäldenärs fasta gods, värdering å fastigheten, efter ty i Förordningen angående ändring i gällande bestämmelser om lagfart å fast pant den 16 Juni 1875 stadgas; då skall värderingen förrättas å landet af häradshöfding med tvenne gode män och i stad af trenne Rådstufvurättens ledamöter.

Värderingsmän, som ej äro edsvurne domare, böra förut i gäldenärens och borgenärens närvaro ed gånga, att de skola det gods så värdera, som de efter bästa förstånd och samvete pröfva det värdt vara.

Sedan allt noga värderadt och upptecknad är, skola värderingsmännen bref derå gifva.

12 §.

I fråga om sättet för försäljning af utmätt fast egendom genom utrop i upp- och afslag varder, i stället för de i Förordningen den 29 November 1823 derom gifna föreskrifter, förordnad:

Skall vid utmätningssauktion å fast egendom försäljningen ske genom utrop i upp- och afslag, bestämmes först uppslagssumman genom bud och öfverbud, till dess något vidare bud ej göres. Derefter varde dubbla beloppet af det af utmätningssman å fastigheten satta värde lagdt till uppslagssumman och egendomen utropad för sammanlagda beloppet, hvilket, om det ej bjudes, småningom genom afslag minskas, till dess någon säger »mitt», eller beloppet nedgått till hvad först i uppslag bestämdes; och bör, om under afslagsutropen två eller flere på en gång ropa »mitt», auktionen derefter endast dem emellan fortgå i uppslag, och då blifvande högsta budet med klubbslag fastställas.

13 §.

Genom hvad här ofvan i 2 § blifvit förordnad skola ej anses upphäfda:

4 § i Förordningen angående vissa omständigheter uti lagsöknings- och utmätningssmål den 28 Juni 1798 samt hvad såsom förklaring och tillägg till samma § stadgats genom Förklaringen den 29 Juli 1812 och Kongl. Kungörelsen den 9 Maj 1835;

5 § af nämnda Förordning, så vidt derigenom blifvit stadgadt, att i visst fall hustru må för gäld lagsökas;

Förordningen den 15 Juni 1861 om verkställighet i Sverige af domar och utslag, meddelade af domstol i konungariket Danmark;

Förordningen den 20 Januari 1863 angående förnyande af Svensk myndighets beslut, som förlorat sin exekutiva kraft i främmande stat; och

hvad 4 § af Förordningen om upphörande af vissa domstolar den 19 December 1844 innehåller om verkställande af utmätning eller kvarstad å egendom, befintlig inom Kongl. slott.

Ej heller upphäfves hvad i 18 punkten i Ridderskapets och Adels privilegier den 16 Oktober 1723 samt i Kongl. Kungörelsen den 6 April 1810 finnes stadgadt angående Ridderskapets och Adels rätt att göra utpantning hos sina frälsebönder.

14 §.

Genom nya lagen sker ej ändring i hvad genom allmän civillag är stadgadt angående rätt till utmätning i vissa fall utan dom eller utslag; och skall, der i ty fall någon eger anlita magistrat om utmätning, stadsfogde i stället anlitas.

Ej heller skola nya lagens bestämmelser ega tillämpning i de fall, då utmätning utan dom eller utslag eger rum för utskylder, allmänna afgifter, expeditionslösen, handtlangning vid laga skifte eller annat dylikt, utan gälle härom hvad redan är eller framdeles varder stadgadt.

15 §.

Hvad Ärfda-balken af 1734 års lag och Sjölagen den 23 Februari 1864 innehålla om rätt till kvarstad, vare ej genom nya lagen upphäfdt. Skall enligt något lagens rum fast egendom stå i kvarstad, stående egendomen i stället under förbud att säljas eller skingras, såsom i nya lagen skils.

16 §.

De bestämmelser, som äro meddelade i Kongl. Brevet den 8 December 1748 angående fataliers bevarande i lagvadda och besvärsmål, som från Gotland med posten blifvit öfversända, samt i Förordningen den 23 Augusti 1851 angående särskilda föreskrifter för behandling af besvärsmål, som från Gotland fullföljas i Hofrätt, skola lända till efterrättelse äfven i de fall, då klagan föres öfver utslag, som är meddeladt af öfverexekutor å Gotland; och må jemväl, då, såsom i 185 § nya lagen sägs, besvärshandlingar i dessa mål skola till Hofrätten återställas, desamma af den klagande å landskansliet ingifvas på lika sätt, som angående bevis om verkställd kommunikation är föreskrifvet.

17 §.

I de fall, då till följd af stadgandet i 27 Kap. 8 § Rättegångs-balken besvär i Hofrätt bort handläggas i den ordning, som i 9 Kap. 2 och 3 §§ Utsöknings-balken sägs, skall i stället, utan ändring af hvad i öfrigt finnes stadgadt angående dylika besvärsmåls behandling, följande lända till efterrättelse:

1. Äro besvären i rätten tid i Hofrätten ingifna: finner Hofrätten, att den klagande ej skäl dertill hafver; gifve då genast sitt utslag deröfver. Pröfvar Hofrätten besvären vara sådana, att den andre parten förut höras bör; då skall viss dag vid vite honom föreläggas, att sig förklara. Blifver han med sitt svar ute, lägge Hofrätten ny dag före, och kungöre, att han ej vidare hörd varder, om han den försitter. Kommer han ändå ej med svar; gifve den sökande afskrift in af dess besvär, och varde saken derpå företagen, och efter dess beskaffenhet afgjord.

2. Finner Hofrätten nödigt att ock infordra underdomarens förklaring; lägge Hofrätten honom viss dag före.

18 §.

17 Kap. 8 § Handels-balken af 1734 års lag erhåller följande förändrade lydelse: Sedan ege borgenär, för hvars fordran lös egendom blifvit i laga ordning i mät tagen, förmånsrätt till betalning ur den utmäta egendomen. Är densamma utmätt för fleras fordringar; hafve den, för hvars fordran utmätning först verkställdes, företräde: har utmätningen skett på en gång; ege hvar lika rätt. Är utmätning verkställd inom en månad före den dag, gäldenärs konkurs börjades; ege den förmånsrätt, nu sagd är, ej rum: ej heller då utmätning skett efter gäldenärs död, innan en månad förflutit från den dag, då uppteckningen af den dödes bo slutades, der konkurs inom sagda tid börjas.

19 §.

33 § i Konkurslagen den 18 September 1862 upphäfves, och nedannämnda paragrafer i samma lag erhålla följande förändrade lydele:

2 §. Borgenär ege ock söka, att gäldenärs egendom afträdas skall i följande fall, nemligen:

1. då gäldenär är för skuld rymd, eller veterligen ur riket faren och anledning är för handen, att han förblifver utrikes för att undgå borgenärers kraf;

2. då verkställighet af utmätning, hvarigenom all gäldenärs kända egendom medtagas skulle, blifvit för annans fordran sökt;

3. då gäldenär svikligen, borgenärer till förfång, afhänder sig eller undanskaffar sina tillgångar.

3 §. Har borgenär klar och förfallen fordran, ege jemväl söka, att gäldenärs egendom afträdas skall: då gäldenären håller sig undan och icke för sig stält ombud, som rätt för honom gör, eller lemnat känd egendom qvar, som mot hans veterliga gäld synes svara; då vid utmätning för den fordran gäldenär funnits sakna full tillgång till skuldens gäldande, eller uppgifven tillgång funnits tvistig eller af annan orsak ej kunnat straxt till betalning i laga ordning användas; så ock då verkställighet af utmätning å gäldenärs egendom blifvit af annan borgenär äskad, och skäligen anledning är att befara, att, efter försäljning af den egendom, tillgång till de öfrigas förnöjande ej finnes.

20 §. Är gäldenär, efter ty i 153 § Utsökningslagen skils, för öfverträdande af reseförbud insatt i häkte, då offentlig stämning å hans borgenärer utfärdas; varde derutur lösgifven, sedan han bouppteckningen med ed fästet: ställe sig dock till efterrättelse hvad i 19 § sagdt är.

22 §. Begifver sig gäldenär från sitt hemvist utan att hafva iakttagit hvad honom efter 19 och 21 §§ åligger; då må han i häkte hållas till dess han sådant åliggande fullgjort: uteblifver han, då han efter kallelse sig inställa borde; varde genast hemtad: afviker han från det ställe, dit han kallad eller hemtad blifvit, medan hans närvaro der erfordras; varde i häkte förvarad under den tid, som för ändamålet nödigt pröfvas. Kostnaden för gäldenärens hållande i häkte drabbe i dessa fall konkursboet.

24 §. Då anledning förekommer, att gäldenär i häkte förvara, eller att tredskande gäldenär hemta, efter hvad i 22 § sägs; anmäle det Rättens ombudsman hos Rätten eller domaren, som derom förordnar.

25 §. Sedan uppteckning af gäldenärs bo skett, låte Rätten eller domaren, ändå att han jäfvig är, genast kalla gäldenären att å viss dag, sist inom fjorton dagar, bouppteckningens rättighet med ed fästa. Å landet må sådan ed afläggas inför domaren, der ej ting snart infaller.

Är gäldenär häktad, eller aflägsat boende; då må Rätten eller domaren tillåta honom att edgången inför närmaste domstol fullgöra.

29 §. Gäldenär vare pligtig gifva borgenärerne, deras gode män eller sysslomän, de underrättelser om konkursboets tillstånd och tillhörigheter, som af dem äskas: tredskas han; ege Rätten eller domaren, på framställning af Rättens ombudsman, honom förelägga, att det fullgöra vid äfventyr af häkte.

126 §. Nu varder under förvaltningens lopp, förr eller senare, uppenbart, att kon-

kursboets tillgångar ej förslå till kostnaderna för boets utredning och konkurssakens behandling; då skall Rättens ombudsman, med företeende af gode mennens eller sysslomännens derom afgifna framställning, förhållandet hos Rätten anmäla, och ege Rätten förordna, att vidare behandling af konkurssaken ej eger rum, derest ej inom tretio dagar borgenär eller gäldenären visar, att tillräckliga medel för konkurssakens fortsättning äro att tillgå.

Finnes ej i boet tillgång till gäldande af kostnaden för den offentliga stämningens kungörande och kallelsebrefs afsändande, njute Rätten eller domaren ersättning af allmänna medel, för hvad till sådant ändamål förskjutet blifvit.

20 §.

I Sjölagen den 23 Februari 1864 erhålla nedannämnda §§ följande förändrade lydelse:

62 §. Ej må hvad någon af besättningen, som å segelfärdigt fartyg i tjenst är, till beklädnad eller tjenstens behof ombord fört i mät gå. Har han eljest egendom ombord, som, utan att fartygets resa fördröjes, åtkommas kan; den må till gäldens betalning användas.

139 §. Betalas ej bodmerilånet vid förfallotiden, kan långgifvaren hos behörig exekutor eller domstol fordra, att förbodmadt fartyg eller last må säljas i den ordning, som om dylik egendom, den der utmätt blifvit, särskildt är stadgadt, äfvensom att den förbodmade frakten till honom öfverlemnas.

Har eganderätten till förbodmadt gods, efter lossning ur fartyget, öfvergått i tredje mans hand, kan långgifvaren ej göra sin rätt emot honom gällande, såvida han är i god tro.

21 §.

I Vexellagen den 23 Augusti 1851 erhålla nedannämnda §§ följande förändrade lydelse:

86 §. Pröfvar Rätten sökandens påstående vara af den beskaffenhet att det genast bifallas må; döme då till betalning och förordne tillika att, i brist deraf, utmätning straxt ske må; dock skall för inrikes vaxel, som blifvit för bristande betalning protesterad, utmätning mot vaxelgifvaren eller öfverlåtare ej verkställas förr, än tre dagar förflutit, från det han bevisligen blifvit kraf.

87 §. Är målet af den beskaffenhet, att det ej kan å första rättegångsdagen afgöras; då må Rätten, der käranden det äskar och omständigheterna prövas dertill föranleda, ålägga svaranden att nedsätta penningar i allmänt ränteri eller ställa antaglig pant eller borgen samt förbjuda honom att, der sådant ej fullgöres, resa från orten före sakens slut, vid det äfventyr, som för öfverträdande af reseförbud är i 153 § Utsökningslagen stadgadt.

88 §. Dom i vaxelmål gånge, der den vinnande det äskar, i verkställighet ge-

nom utmätning och det utmättas försäljning, ändå att ändring i domen sökes; vare dock den, som vunnit, skyldig att ställa pant eller borgen för hvad honom tilldömdt blifvit, der han, innan domen vunnit laga kraft, det lyfta vill.

22 §.

Skall utmätning ske för verkställighet af utslag i brottmål, lände dervid nya lagens föreskrifter i tillämpliga delar till efterrättelse, så vidt de ej äro stridande mot hvad angående nämnda mål särskildt finnes stadgad.

23 §.

Finner Konungen att i stad, der, efter ty i nya lagen skils, Magistraten eller någon dess ledamot skolat öfvertaga befattningen af öfverexekutor och stadsfogde skolat sättas till utnämningsman, sådan anordning icke lämpligen kan bringas till stånd samtidigt dermed att lagen träder i kraft; då må med anordningens genomförande anstå, efter ty Konungen förordnar; och skall, under den tid anståndet fortfar, Konungens Befallningshafvande i länet vara öfverexekutor jemväl för staden och utnämningsmannens befattning, under enahanda ansvarighet som åligger stadsfogde, utöfvas af Magistraten; dervid följande särskilda bestämmelser skola lända till efterrättelse:

1. Magistrat ege att för visst fall till utnämningsman i sitt ställe sätta annan, som af Konungens Befallningshafvande godkänd är; och gälle i ty fall för Magistrat hvad i 3 § nya lagen för kronofogde stadgas.

2. Det i 7 § nya lagen gifna stadgande gäller ej om förrättning, som af Magistraten sjelf utföres.

3. Hvad 10 § nya lagen innehåller derom, att utnämningsman må af öfverexekutor dömas till mistning af tjensten eller eljest från tjenstens utöfning skiljas, skall ej å Magistrat tillämpas; varder ledamot af Magistrat vid domstol tilltalad, ege domstolen att om hans afhållande från tjensten under tiden förordna, när skäl dertill äro.

4. Skall fast egendom utmätningsvis säljas, varde auktionen förrättad af Magistraten; och skall hvad i 85 och 97 §§ stadgas om skyldighet för utnämningsman att utmätning hos öfverexekutor anmäla och handlingar till honom insända, ej ega tillämpning å Magistrat.